

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 25 SAYI: 140 Eylül-Ekim 2014

Devrim Nedir?

Mevcut Düzenin
Sınırlarını Aşmak

IŞİD Saldırısı ve
“Toyota Savaşı”

Bir Manipülasyon ve Dezenformasyon Hikayesi:
Şafak Yolculuğu

Yerli Yapım
Manipülasyon ve Dezenformasyon Hikayesi:
Tezkere

Ernesto Che Guevara

Serdar Soyergin
Faruk Açil, Levent Ertümer, Ziya Erdönmez

Legalist “Sol”
Birleşiyormuş!

- Mahir Çayan yoldaşın
Kesintisiz Devrim I'de
ortaya koyduğu devrim tanımı. 3 DEVRİM NEDİR?
- Başta devrim, devrimci mücadele ve silahlı
devrimci mücadele kavramlarının
içeriğinin boşaltılmışlığı ve bunun ideolojik
sonuçları üzerine. 4 MEVCUT DÜZENİN
SINIRLARINI AŞMAK
- İŞİD'in Irak ve Suriye'de sürdürdüğü
hareketli savaşın özellikleri
üzerine bir irdeleme. 9 İŞİD SALDIRISI VE
"TOYOTA SAVAŞI"
- Emperyalizmin Yugoslavya saldırısı ve Irak
işgali öncesinde yürüttüğü dezenformasyon
ve manipülasyon faaliyetleri. 15 BİR MANİPÜLASYON VE
DEZENFORMASYON HİKAYESİ:
ŞAFAK YOLCULUĞU
- Emperyalizmin manipülasyon ve
dezenformasyonun "yerli adaptasyonu". 22 YERLİ YAPIM
MANİPÜLASYON VE
DEZENFORMASYON HİKAYESİ:
TEZKERE
- "Bizim de dağlarımız vardır Che Guevara
Bakma şimdi durgunsa, bir şahın gibi
duruyorsa 24 ERNESTO
CHE GUEVARA
- Yorgundur, savaşlar görmüştür, çeteciler
barındırmıştır
Yani satılmış değıllerdir hiç tüfek
patlamıyorsa
Alaçamın, mor meşenin ardına silah çekip
yatmaya 25 SERDAR SOYERĞİN
FARUK AÇİL
LEVENT ERTÜMER
ZİYA ERDÖNMEZ
- Başını ÖDP ve SİP-TKP'sinin ayrılmış
iki kanadının çektiği "Birleşik
Muhalefet Hareketi" üzerine
bir değerlendirme. 27 LEGALİST "SOL"
BİRLEŞİYORMUŞ!

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU: Sezai Görür

Yazışma Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

<http://www.kurtuluscephesi.net>

<http://www.kurtuluscephesi.de>

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

Devrim Nedir?

Marksist devrim teorisi hem determinist hem de (iradecidir) volantristtir. Bu ikili yön diyalektik bir bütün oluşturmaktadır. Devrimin olabilmesi için maddi bir temelin varlığı şarttır. Üretici güçler devrim için gerekli olan (belli bir) seviyede olursa devrim olabilir. Bu anlamda Marksist devrim teorisi, deterministtir. Fakat sadece devrimin zaferi için üretici güçlerin belli bir seviyede olması, objektif şartların olgun olması yetmez. Devrimin zaferi için **ihtilâlcî inisiyatif** de gereklidir. Bu anlamda da Marksist devrim teorisi volantristtir.

Proletaryanın yönetimi ele geçirebilmesi için, üretim ilişkileri ile üretici güçlerin arasındaki çelişkinin antagonizma kazanması, son haddine ulaşması gerekmektedir.* Proletarya, daha doğrusu öncü müfrezesi bu zıtlığı çözümlemek için devrimci sınıfları kendi tarafına çekerek, ileriye fırlar, karşı tarafın baskı ve cebrini devrimci şiddet ile bertaraf edip, eski devlet mekanizmasını parçalayarak, kendi politik hegemonyasını** kurarak, kendi iktidarına uygun alt yapı düzenlemelerine geçerek, sınıfsız topluma kadar devrimi sürekli kılar.

“Devrim politik iktidarın ele geçirilmesidir; veya devrim bir üretim tarzından bir ileri üretim tarzına geçiştir” şeklinde karşı karşıya getirilmeye çalışılan bu iki tanım, kendi başlarına hem doğru, hem de eksiktir; ve eksik oldukları için de yanlıştır. Marksist devrim teorisinde böyle karşı karşıya getirilen bir ikilem yoktur. İktidar meselesi her devrimin ana meselesidir; ama bütünü değildir. “Proletarya ve müttefiklerinin iktidara el koymasidir” şeklindeki devrim tanımı tek başına eksiktir ve dolayısıyla her eksik tanım gibi yanlıştır. Tarihte proletaryanın iktidarı ele geçirdiği halde sosyal dönüşümü sağlayamadığı, Paris Komünü gibi pek çok devrimci girişimi olmuştur. Bu tanıma göre bütün bu hareketleri devrim saymak gerekecektir. Aynı şekilde ikinci kavram da eksik olduğu için nitelik belirleyici değildir. Bu tanıma göre “yukarıdan devrim”le Almanya’yı feodalizmden kapitalizme yükselten Bismarc yönetimini devrimci saymak gerekecektir.

Marksist devrim anlayışı, sürekli ve kesintisiz bir ihtilâl sürecini öngörmektedir.

Devrim, halkın devrimci girişimiyle –aşağıdan yukarı– mevcut devlet cihazının parçalanarak, politik iktidarın ele geçirilmesi ve bu iktidar aracılığıyla –yukarıdan aşağıya– daha ileri bir üretim düzeninin örgütlenmesidir.

İşçi sınıfının tarih sahnesine bağımsız bir güç olarak çıkmasından itibaren, sosyalist harekette sapmalar daima devrim teorisinin bu ikili niteliğinden birisini abartmak veya ihmal etmek şeklinde ortaya çıkmıştır.

Mahir Çayan
Kesintisiz Devrim I

* Devrim kavramı, burada proletarya devrimi veya proletaryanın hegemonyasında demokratik devrim anlamında kullanılmaktadır.

** Sosyalist devrimde proletarya diktatoryasını; demokratik devrimde ise halk diktatoryasını kurar.

Mevcut Düzenin Sınırlarını Aşmak

Bugün içinde yaşadığımız somut koşullarda, herhangi bir ekonomik, toplumsal, siyasal, kültürel ve askeri olay ya da olgu, genel olarak emperyalist sistemin, özel olarak verili bir ülkedeki mevcut düzenin *sınırları içinde* ve bu sınırlar içinde yer alan *güçlerin* karşılıklı ilişki ve çelişkileriyle ele alınır ve açıklanır.

Örneğin, IŞİD olayında, Suriye ve Irak'ta yer alan güçler ne kadar çok ve bunların karşılıklı ilişkileri ne kadar çok yönlü ele alınırsa alınsın, her durumda emperyalist sistem ve emperyalist ülkelerin genel ve bölgesel çıkarları hesaba katılmaksızın açıklanamaz. Diğer yandan, IŞİD'in kendisi başta olmak üzere tüm yerel ve bölgesel güçler de yine emperyalist sistemin içinde yer alan güçlerdir. Durum böyle olduğu için, IŞİD olayından zarar görenlerin de, IŞİD karşıtı güçlerin de ve bizzat IŞİD'in kendisinin de emperyalizmle ve emperyalist ülkelerle, şu ya da bu oranda, doğrudan ya da dolaylı olarak bir ilişkisi vardır. Bu nedenle, "denklem" in bir tarafına IŞİD, diğer tarafına ister PYD ya da Kuzey Irak Özerk Kürt Yönetimi yahut Suriye'deki Esad/Baas rejimi, Irak'daki şii yönetimi konulsun, her durumda emperyalizm ve emperyalist ülkeler (bir zamanların moda sözcüğü ile "yeni dünya düzeni") "denklem" in asli unsuru, hatta doğrudan "denklem" oluşturunucusu olarak karşımıza çıkar.

IŞİD olayının ortaya çıkışına yönelik tahliller de, IŞİD olayının geleceğine ilişkin yapılan öngörüler de, bu "denklem" içinde yer alan unsurlar çerçevesinde yapılır.

Bir başka örnek olarak Türkiye'deki si-

yasal durumu ve siyasal gelişmeleri verebiliriz.

Burada "denklem" in bir tarafında (ister şeriatçı, ister islami-faşist olarak tanımlansın) AKP yer alırken, diğer tarafından parlamentodaki muhalefet partileri başta olmak üzere tüm AKP karşıtı kesimler yer alır. Bu "denklem" de, AKP ve AKP'nin karşısındaki güçlerin en temel ve ortak özelliği, mevcut sistemin/düzenin şu ya da burasında yer alan güçler olmalıdır.

Cumhurbaşkanlığı seçiminde açık biçimde görüldüğü gibi, her aday, 12 Eylül anayasasının meşruiyetini sağladığı mevcut düzenin yasallığı içinde yer alan güçlerin adayı olarak ortaya çıkmıştır. Bunların "dışında" olduklarını ilan ederek seçimi "boykot" eden kesimler de (SİP-TKP'si, Halkevçiler, ÖDP vs.) mevcut düzen sınırları *içinde* "muhalefet" konumunda kalmayı sürdürmüşlerdir.

"Ne olacak bu memleketin hali?" sorusunu soranlar da, AKP iktidarının şeriat devletine doğru ilerleyişinin durdurulması gerektiğini düşünenler de, laiklik savunucuları da, kendisini "solda" tanımlayanlar da ve "sol" parti ve örgütler de kendilerini "denklem" in bir tarafı olarak tanımlasalar da, emperyalizmin bölgesel çıkarlarının getirdiği ilişkileri, Amerikan emperyalizminin emperyalist sistemdeki başat konumunu görmezlikten gelemezler.

En tipik ve en çok kabul gören, AKP iktidarının Amerikan emperyalizminin ekonomik, siyasal ve askeri çıkarlarının bir ürünü olduğu belirlemesidir. Bu nedenle, AKP'nin iktidar oluşu kadar iktidarda kalışının da

Amerikan emperyalizminin çıkarlarına ve bu çıkarlarını “realize” etme koşullarına bağlı olduğu kabul edilir. Böylece Amerikan emperyalizmi ile AKP iktidarının karşılıklı ilişkisi ve çelişkisi, tüm süreçte sürekli gözetilen ve izlenen ana unsur durumundadır.

İşte bu “denklem” içinde, AKP iktidarından “kurtuluş”un, her ne kadar “muhalafet” güçlerinin birleşik ve birlikte mücadelesiyse olacağı iddia edilirse edilsin, genel kanı, Amerikan emperyalizminin tutumuna bağlı olduğudur.

Bu değerlendirmelerimize karşı çıkanlar, “hayır, biz öyle değiliz”, “biz bu denklemin dışındayız” diyenler elbette olacaktır ve vardır da. Bu kesimlerin yanıtlaması gereken soru, mevcut AKP iktidarının nasıl devrileceği (ya da AKP iktidarından nasıl kurtulacağı) sorusundan çok, AKP iktidarının yıkıldığı koşullarda *kimin* iktidar olacağıdır.

Kendisini “solda” tanımlayan, “solcu” olarak gören, kendisini “sosyalist”, “komünist”, “marksist” vb. ve hatta “devrimci” olduğunu söyleyen hemen herkesin bu soruya yanıtı, “gönlünden geçeni” söylemekten ibarettir. Yani “demokratik” ya da “sosyalist” bir devrimdir. Bu devrim de, SİP-TKP’sinin “*Devrimden Sonra*” adlı sinema filminde olduğu gibi, ülkenin insanların bir sabah uyandıklarında öğrendikleri bir şeydir.

Siyasal mücadele mevcut düzenin yasallığı içinde ele alındığı gibi, siyasal mücadelelerin araçları da bu yasallığın çerçevesi içinde ele alınır. AKP iktidarı 12 Eylül anayasasından gelen bir yasallık içinde hareket ettiği sürece de “yasadışı” mücadele araçları sadece soyutlama düzeyinde (ki bu bile cesaret istemektedir) ifade edilebilmektedir.

Oysa sözünü etmiş olduğumuz siyasal olaylar ve gelişmeler, geçmişte, örneğin 1980 öncesi dönemde ele alınmış olsaydı, hiç tartışmasız, “sol”da yer alan herkes devrimden yola çıkarak ve devrimi hedefleyerek, devrimci mücadeleden ve silahlı mücadeleden söz ediyor olurdu. Bunlar ne kadar “ortak” söylemler olursa olsun, her durumda yine de farklılıklar, ayrışmalar olurdu. Kimisi silahlı devrimci mücadele için öncelikle toplumsal muhalafetin gelişmesinin ve birleşmesinin beklenmesini savunurdu, kimisi ise, doğrudan silahlı devrimci mücadelenin toplumsal muhalafeti birleştireceğini ve geliştireceğini savunurdu. Kimi-

leri silahlı mücadelenin nesnel ve öznel koşullarının olgunlaşmasını beklemekten, kimileri silahlı mücadelenin değişik biçimlerinden (örneğin silahlı ayaklanma, barikat savaşı vb.) birisini esas alırdı. Ama her durumda, mevcut düzenin şiddet yoluyla devrileceği tartışmasız kabul edilirdi.

Böylece bir tarafında mevcut düzenin (ve emperyalist sistemin), diğer tarafında düzen karşıtı güçlerin yer aldığı bir “denklem” söz konusu olur. Bugün varolmayan tek şey, gerçek “denklem”in karşıt ucu olan devrimci mücadele, özel olarak silahlı devrimci mücadeledir.

Bugün, 12 Eylül öncesinden farklı olarak, hiç kimse silahlı devrimci mücadeleden söz etmiyor değildir. Silahlı mücadeleyi savunan örgütler ya da yapılar olduğu gibi, “silah”ın halihazırdaki ilişkiler içinde belli bir işleve sahip olduğunu (en azından “çözüm süreci” açısından) savunanlar da vardır. Ama silahlı mücadeleyi savunanlar da, savunmuş gibi görünenler de, silahlı devrimci mücadelenin somut tarihsel koşullarda nasıl gerçekleştirileceği ve nasıl sürdürüleceği konularına fazlaca ilgi duymamaktadırlar. Yine de “silah”ı, bir ajitasyon ve propaganda aracı olarak gören ve bu görüş açısından zaman zaman “silahlı eylem” yapan kesimler mevcuttur. Günümüzün en önemli sorunlarından birisi de, bu tür anlayışla yapılan “silahlı eylemler”in silahlı devrimci mücadele olduğu zannedilmesidir.

Sözün özü, bugün Türkiye’deki siyasal gelişmeler içinde yer almayan ve yer verilmeyen tek şey, silahlı devrimci mücadeledir. Silahlı devrimci mücadelenin, yaşanan tüm siyasal sorunların temel çözücüsü olduğu gerçeği görmezlikten gelinmektedir. Bu görmezlik durumu, silahlı devrimci mücadelenin zorluğu ve gerektirdiği fedakarlıkların göze alınamamasıyla da ilintilidir.

AKP iktidarı karşısında “tüm güçler”in birliğinden, beraberliğinden, birleşik mücadelesinden söz edenlerin bile devrimden, devrimci mücadeleden söz etmemeleri yaşanan somut tarihsel koşulların en tipik özelliğidir. Bir diğer tipik özellik ise, devrimin, devrimci mücadelenin ve bunun özel biçimi olan silahlı devrimci mücadelenin ne olduğunun bilinmemesi, daha tam ifadeyle, bu kavramların içeriklerinin boşaltılmış olmasıdır.

Devrim kavramı, en sıradan malların rek-

lamlarında bile kullanılan basit bir “farklılık” ile özdeşleştirilebilmiştir. Bu bağlamda devrim, herkesin kendi öznel dünyasında bile yapabileceği bir “yenilenme”, “değişiklik” durumudur. Böylece “yeni veya önemli ölçüde değiştirilmiş mal ya da hizmet, yeni bir pazarlama yöntemi, yeni bir organizasyon yöntemi”, kısacası “inovasyon” olarak tanımlanan şey ile devrim neredeyse özdeşleştirilmiştir.

Burada yapılması gereken ilk şey, içeriği boşaltılmış ya da gerçek içeriklerinden soyutlanmış kavramları yerli yerine oturtmaktır. Bu yapılmadığı sürece, ister devrimden söz ediliyor olsun, herhangi bir şeyi değerlendirebilmek, tartışabilmek ve yapabilmek olanaksız olacaktır.

Bilimsel olarak kavram, nesnel gerçekliğin insan beyninde yansıma biçimidir. Dolayısıyla, kullanılan kavramlar, aynı zamanda kişinin ya da ortaya konulan düşüncenin nesnel gerçekliği nasıl kavradığını, algıladığını ortaya koyar. Bu yüzden, her dünya görüşü ya da siyasal görüş, kendi kavrayışını belli kavramlarla, kavramlar dizgesi ile ortaya koyar. Ne anlama geldiği ve neyi ifade ettiği belirlenmiş sözcükler, böylece belli bir görüşün ifade edilmesinin temel araçları durumundadır ve bu yolla kavram haline gelirler. Tanımlanmamış ve her istenildiğinde değişik anlamlara sokulabilen kavramlar, kaçınılmaz olarak belirsizliği ortaya çıkarır ve bu tür kavramlarla ortaya konulan görüş ve düşünce her yöne çekilebilir bir nitelik kazanır. Bu da, her türden oportünizmin, legalizmin kendisini kolayca gizleyebilmesini olanaklı kılar.

Devrim, ister demokratik halk devrimi, ister sosyalist devrim olsun, her durumda kurulu düzenin topyekün, yani altyapısından üstyapısına kadar *yıkılması* ve yerine yeni bir sosyo-ekonomik düzenin, yeni ekonomik, toplumsal, siyasal, kültürel vb. bir düzenin kurulmasıdır. Bu nedenle, devrim kavramı, her durumda mevcut kurulu düzenin ne olduğunun, neden yıkılması gerektiğinin ortaya konulmasını ve bunun yerine geçecek olan “yeni”nin ne olacağını belirlemesini (*devrim programını*) gerektirir.

İkincisi, devrim, devrimin *nasıl* gerçekleştirileceğinin ortaya konulmasını gerektirir. Bu yönüyle devrim, *devrim stratejisine* bağlı olarak yürütülen bir mücadele süreci olarak karşımıza çıkar.

Ama devrim, sıradan bir “yenilik”, “farklılık” ya da “inovasyon” olarak “algı”landığı sürece, bırakın yeni toplumsal düzen kurmayı, AKP iktidarından “kurtulma” yolu olarak bile görülmeyecektir.

Devrim kavramının içeriği böylesine boşaltılınca, kaçınılmaz olarak devrimci mücadelenin de, silahlı devrimci mücadelenin de içeriği boşaltılmıştır.

Kendisine devrimci diyen birisinin ya da bir örgütün yürüttüğü mücadele “devrimci mücadele” olarak tanımlanırken, silahlı devrimci mücadele de, kendisine devrimci diyen herhangi bir kişinin yaptığı “silahlı eylem” olarak kabul edilebilmektedir. Böylece içeriği boşaltılmış kavramlara dayanarak, bu kavramların popüler etkilerini gözeterek belli bir söylem geliştirilebilmektedir. Günümüz somutluğunda bunun en tipik örnekleri, IŞİD, “Rojava Devrimi” ve Kobanê olaylarında ortaya çıkmıştır.

Bu olaylarda görüldüğü gibi, en basit *askeri* gerçekler kolayca ajitasyona kurban edilebilmekte, Suriye’de merkezi otoritenin gücünü yitirmesiyle ortaya çıkan iktidar boşluğu “devrim” olarak tanımlanabilmektedir. İnsanların İstanbul’dan son model “klimalı” otobüslere törenle binerek, (zorunlu askerlik yasası nedeniyle askere gider gibi) silahlı çatışmaların yaşandığı, daha açıkçası insanların yaşamlarını yitirdiği Kobanê’ye “IŞİD’le savaşmak için” sınırları “aşması” ve birkaç saat sonra aynı yerden geri dönmeleri kolayca yüceltilebilmektedir. Daha da trajik olanı, insanların inşaat vincini izlemiş çesine Kobanê’deki çatışmaları evlerin çatısından “naklen” izlemeleridir.

Her şey yerli yerine oturtulmalıdır.

Siyasal mücadele, bir iktidar mücadelesidir. İktidarın şu ya da bu yolla, yasal ya da yasadışı araçlarla ele geçirilmesi ve ele geçirilen iktidar aracılığıyla kendi programını uygulama olanağına sahip olmasıdır.

Devrimci mücadele, siyasal mücadeledir. Mevcut siyasal iktidardan (emperyalizmin ve oligarşinin egemenliğinin AKP hükümeti aracılığıyla sürdürülmesi) yıkılması ve yerine devrimci bir halk iktidarının oluşturulmasını hedefler.

Silahlı mücadele, askeri bir mücadeledir, askeri savaştır. Her askeri mücadele gibi, bir askeri gücün diğer (düşman) bir askeri gücü yenilgiye uğratmayı, düşmanın askeri gücünü imha etmeyi, kısacası savaşa-

maz hale getirmeyi amaçlar.

Askeri savaş, düzenli ordular arasında olabileceği gibi, düzenli ordular ile gayri-nizami (düzensiz) askeri güçler arasında da olabilir. Gayri-nizami savaşın en tipik biçimi gerilla savaşıdır. Hareketli savaş, gerilla savaşının bir üst evresini oluşturur.

Silahlı devrimci mücadele, politikleşmiş bir askeri savaştır. Bu savaşta, askeri savaşın bir biçimi (gerilla savaşı), devrimci politik amaçlarla, siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının bir aracı olarak yürütülür. Amaç, mevcut düzene karşı olan ve bu düzenin yıkılması için mücadeleye hazır olan güçlerin örgütlenmesiyle sınırlı değildir. Politikleşmiş askeri savaşın temel amacı, bir yandan kitlelerle temas kurarak, siyasi gerçekleri açıklayarak halk kitlelerini bilinçlendirmek, diğer yandan bilinçlenen kitleyi örgütlemektir. Böylece gerilla savaşı, mevcut düzenin değişmesi gerektiğinin bilincinde olan kitlelerin siyasal-kitlesele mücadele biçimi olarak ortaya çıkar. Bir diğer ifadeyle, gerilla savaşı, kitlelerin mevcut düzene karşı ya da gelişen olaylara karşı tepkilerini dışa vurdukları bir politik kitle mücadelesidir.

Yasal ya da barışçıl kitlesele eylemler (ki genellikle gelişen olaylara karşı bir "protesto" niteliğine sahiptir) de politik kitle mücadelesinin bir biçimidir, ancak ikincil niteliktedir. Bu ikincil politik kitle mücadele biçimleri, mevcut düzenin yasallığı içinde kalabileceği gibi, bu yasallığın aşıldığı ve kendi kendine bir meşruiyet elde ettiği koşullarda da sürdürülebilir. Ama her durumda mevcut siyasal iktidarın yasal ya da yasal görünümüne büründürülmüş şiddeti ile yüzyüze gelecektir. Bu nedenle de, daha ilk andan itibaren mevcut siyasal iktidarın zor ve şiddetine karşı alternatif örgütlenmelere sahip olmak zorundadır.

İşte bu alternatif örgütlenmenin en gelişmiş ve örgütlü hali gerilla savaşıdır.

Silahlı devrimci mücadele ya da bunun bir biçimi olan gerilla savaşı, bir günde, bir gecede ya da birkaç haftada örgütlenebilen bir savaş değildir. Devrimci politik amaçlarla, yani siyasi gerçeklerin açıklanmasının bir aracı olarak ele alınan gerilla savaşı, belli bir hazırlığa ve ön örgütlülüğe sahip olmaksızın yürütülen tekil silahlı eylemler düzeyine indirgenemez. Aynı şekilde, gerilla savaşı, yasal ya da barışçıl kitle eylemleri gibi ge-

lişen siyasal olaylara karşı bir "protesto"yu ifade eden silahlı eylemlere de indirgenemez.

Silahlı devrimci mücadele ve onun bir biçimi olarak gerilla savaşı, belli ve belirgin bir stratejiye, politikleşmiş bir askeri savaş stratejisine bağlı olarak sürdürülmek durumundadır.

Gerilla savaşı, küçükten büyüğe, basitten karmaşığa doğru ilerleyen bir savaş sürecidir. Bu mücadele süreci, kaçınılmaz olarak bir hazırlık aşamasını içerir. Hazırlık aşaması, gelecekteki gerilla savaş alanlarında gizli örgütlenmeyi ve gerilla güçlerinin ön eğitimlerini, teknik hazırlıklarını kapsar.

Legalizmin ideolojik hegemonyası altında "barışçıl/legal" mücadele araçlarıyla mevcut iktidarın yıkılabileceği "umudu", her şeyden önce gerilla savaşını frenler, hazırlık aşamasının uzamasına ve kendi içinde tahribata uğramasına yol açar.

"Yoğun bir şehirleşmenin ve gerçek bir sanayileşme değilse bile az çok gelişmiş bir hafif ve orta sanayinin bulunduğu ülkelerde gerilla grupları teşkil etmek daha zordur. Şehirlerin ideolojik etkisi, barışçıl usullerle örgütlenmiş kitle savaşları umudunu yaratarak gerilla savaşlarını frenler. Bu da bir çeşit 'örgütçülük' ya da 'kurumculuk' (revizyonist örgütlenme) yaratır ki, az çok 'normal' sayılabilecek olan dönemlerde, halkın geçim şartlarının başka durumlara nazaran pek o kadar çetin olmaması ile nitelenebilir." (Che Guevara)

Bu somut-tarihsel gerçekler karşısında, AKP iktidarına karşı tek gerçek alternatifin devrimci mücadele olduğu, devrimci mücadele olmaksızın, AKP iktidarından ve onun yaratıcısı ve koruyucusu olan emperyalizmden kurtulmanın olanaksız olduğu görülmelidir.

Bu durumu gören ve bunun bilincinde olan herkes, silahlı devrimci mücadele *stratejisi* (Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi) çevresinde toplanmalıdır. "Ülkemiz AKP iktidarı eliyle hızla İslami-faşist bir diktatörlüğe doğru sürükleniyor" saptamasını yapanlar da, bu saptamaya katılanlar da, faşist diktatörlüğe karşı savaşmanın kaçınılmazlığını da görmek, bilmek ve buna uygun biçimde örgütlenmek zorundadırlar.

Hemen herkesin legalize olduğu, hemen

herkesin herkes tarafından bilindiği, her türlü ilişkinin ve iletişimin izlendiği bir ortamda örgütlenmek ve mücadele etmek hiç de kolay olmayacaktır. Silahlı devrimci mücadelenin hazırlık aşamasının *gizliliği* ile legalizmin yarattığı *aleniyet* arasındaki çelişki pek çok sorunu beraberinde getirmektedir. En temel sorun da, tekil bireylerin kadrolaş-tırılmasında, stratejik çizgiyle bağlantı kurmasında ortaya çıkmaktadır. Bu sorunun aşılabilmesinin yolu, hiç şüphesiz legalizmin ideolojik gücünün kırılmasından geçmektedir. Ancak bu uzun bir ideolojik mücadele sürecini öngerektirir. Dahası bu ideolojik mücadele, legalizmin etkin olduğu her alanda yürütülmesi gereken bir mücadeledir. Bu alanlarda legalizmin (ve elbette oportünizmin) gerçek niteliği teşhir edilmelidir. Legalizmin gerçek niteliğinin teşhir edilmesi de yeterli değildir. Bu teşhir faaliyetine paralel olarak, bu durumu görmüş olan bireyler bir

araya getirilmeli, gelmelidir. Ve ancak o zaman legalizmin yarattığı aleniyetin sorunları aşılabılır ve stratejik çizgiyle daha güvenli ve daha sağlam bağlantı kurmanın yolları yaratılabilir.

Bugün Türkiye devriminin en acil sorunu, tüm legalizasyona, aleniyete ve karşı-devrimin olağanüstü tahkim edilmiş karşı-önlemlerine rağmen, silahlı devrimci mücadelenin hazırlık aşamasının tamamlanmasıdır. Bu durum karşısında, içinde yaşanan sürecin ve silahlı devrimci mücadelenin gerekliliğinin bilincinde olan herkes, merkezi örgütlülük içinde olsun ya da olmasın bulunduğu alanlarda doğru devrimci çizgiyi savunmalı ve onun çevresinde örgütlenmeye gidilmesini sağlamalıdır.

Silahlı devrimci mücadelenin bir alternatif olarak ortaya çıkması mevcut tüm “denklem”leri değiştirecektir. Kesin olan budur.

IŞİD Saldırısı ve “Toyota Savaşı”

9 Haziran 2014’de Musul’daki Irak askeri güçlerinin kenti terk etmesiyle birlikte “yepyeni” bir “fenomen”/vaka ortaya çıktı: IŞİD/İrak-Şam İslam Devleti/*Dewleta İslamî li Iraq û Şamê* (DAİŞ).

İrak askeri güçlerinin çekilmesinin ardından IŞİD’in Musul’u ele geçirmesi, 2003 yılında başlayan ve “resmen” 2013’de sona erdiği ilan edilen Irak’ın Amerikan işgalinin yeni bir evresini oluşturmuştur. Bu yeni evrenin baş aktörü IŞİD, Musul’u neredeyse hiçbir direnişle karşılaşmaksızın ele geçirmesinin ardından, 11 Haziran’da “Saddam Hüseyin’in doğum yeri” olarak bilinen Tikrit’i ele geçirecek Bağdat’a yönelik saldırılarını sürdürmeye yöneldi.

IŞİD’in Bağdat’a “çok” yaklaştığı haberleri “medya”da geniş yer tutarken, birden IŞİD saldırısının yönü Kuzey Irak’a döndü. Amerikan işgaline karşı önemli direniş bölgelerinden olan Telafer (Musul’a 50 km ve Türkiye sınırına 100 km uzaklıkta) 16 Haziran’da IŞİD’in denetimine geçti. Böylece

IŞİD’in Ocak ayında ele geçirdiği Irak’ın El Anbar eyaletindeki denetimi Ninova (*Nînewâ*) eyaletini içine alarak neredeyse Irak-Suriye sınır bölgesinin tamamını kapsayacak kadar genişlemiş oldu.

IŞİD, 3 Temmuz’da El Nusra’nın elinde bulunan Suriye’nin en büyük petrol sahasını ve 16 Temmuz’da yine Suriye’nin en büyük doğal gaz alanını ele geçirdi.

3 Ağustos’ta IŞİD saldırısı bir kez daha yön değiştirerek, Rojava sınırındaki Yezidilerin yoğun olarak yaşadığı Sincar (*Şengal*) bölgesine yöneldi. Sincar kenti ve 6 Ağustos’ta peşmergelerin denetimindeki Karakuş IŞİD’in eline geçti (diğerlerinde olduğu gibi peşmerge güçleri çatışmaksızın bölgeyi terk etmişlerdir).

Bu gelişmelerle birlikte Yezidilerin büyük bir bölümü peşmergelerle birlikte Kuzey Irak Kürdistan Özerk Yönetimi (Güney Kürdistan) bölgesine geçerken, bir bölümünün Sincar dağlarına sığınmasıyla birlikte IŞİD “fenomeni” tüm dünyanın gündeminin bi-

rinci sırasına yükselirken, Amerika'nın ve diğer "Batılı" (hiç tartışmasız emperyalist) ülkelerin olaylara müdahalesi başladı. 7 Ağustos'ta ABD ve "müttefikleri" (Birleşik Arap Emirlikleri, Ürdün, Bahreyn ve Suudi Arabistan) IŞİD'in Sincar bölgesindeki "mevzilerini" bombaladı.

Öte yandan IŞİD'in saldırısı bir kez daha yön değiştirerek doğu yönüne döndü. İlk hedef, uzun yıllardır (1993'den itibaren) PKK'nin lojistik alanı olarak kabul edilen Mahmur kampı oldu. Mahmur kampı çevresindeki peşmerge güçlerinin fazlaca direniş göstermeksizin Erbil (*Hewlêr*) istikametinde geri çekilmesiyle birlikte Mahmur Kampı'nda bulunan PKK güçleri de bölgeyi terk etti. Böylece Mahmur Kampı IŞİD'in eline geçti. Ardından IŞİD, Erbil yönündeki saldırısına devam ederek Erbil'e 40 kilometre kadar yaklaştı.

Bu gelişmelere paralel olarak Amerikan, Fransız ve "müttefik" Arap uçaklarının hava bombardımanı Mahmur çevresinde yoğunlaştı. Bu yoğun bombardıman karşısında IŞİD'in Erbil'e yönelik saldırısı durduruldu. Ardından ABD, Fransa, İngiltere ve Almanya, Barzani hükümetine doğrudan silah yardımı yapma kararı aldı. Peşmergelerin IŞİD karşısında hiçbir varlık gösterememiş olmaları ve sürekli savaş alanını terk etmeleri karşısında "yeni profesyonel peşmerge ordusu" kurmak için askeri eğitim verecek (Amerikan emperyalizminin 10 yıllık işgali koşullarında hiç eğitim verilmemiş gibi) "Batılı askeri uzmanlar" ve "askeri danışmanlar" Kuzey Irak'a gönderildi.

"Medya" bu gelişmelere geniş yer verirken, IŞİD'in saldırıları bir kez daha yön değiştirdi. Bu kez Suriye'de PYD'nin (Demokratik Birlik Partisi/*Partiya Yekîtiya Demokrat*) denetimindeki Rojava ve özellikle de Kobanê (*Ayn el-Arab*) hedef alanı oldu.

Böylece Haziran-Eylül aylarında IŞİD'in saldırıları, Irak'ın kuzeyinde Musul'dan güney doğudaki Bağdat'a, ardından Irak'ın güney-batısına, güney-batısından kuzey batısına (Sincar), kuzey-batısından kuzey-doğusuna (Mahmur-Erbil hattı) ve nihayetinde Irak'ın kuzey-doğusundan kuzey-batısına, Suriye'nin kuzeyine, Rojava-Kobanê hattına yöneldi. (Ekim ayının ilk günlerinde IŞİD'in "ana saldırı" noktası her ne kadar Kobanê

olarak görünüyorsa da, Haziran-Eylül dönemindeki gelişmelere bakıldığında, bunun her an yön değiştirebileceği söylenebilir.)

Geçen dört ayda IŞİD saldırılarının sürekli yön değiştirmesinin ve yüzlerce kilometre uzaklıklardaki değişik hedeflere kolayca yönelebilmesinin gösterdiği askeri gerçek, IŞİD'in yüksek düzeyde hareketli (mobil) güçlere sahip olduğudur. Böylesine yüksek bir hareketliliğe nasıl sahip olduğu bir soru olarak ortaya çıkarken, aynı zamanda bu hareketliliğe dayanan askeri taktiklerin neler olduğu ve nasıl bir komuta mekanizmasına sahip olduğu sorusunu da beraberinde getirmektedir.

Burada ilk göze çarpan olgu, hiç tartışmasız IŞİD'in hareketliliğini sağlayan, çöle uygun kamuflaja sahip *Toyota* pikapları ve kamyonetleridir.

Buradan yola çıkıldığında, karşımıza 1987 Libya-Çad Savaşı çıkmaktadır.

Bu savaş, emperyalist askeri literatürde küçümseme ifadesi olarak kullanılsa da, "**Toyota Savaşı**" olarak tanımlanır.

1987 "*Toyota Savaşı*"nda, Libya'nın zırhlı araçları ve uçaklarıyla girdiği bu savaşta, Çad aşiretleri ve silahlı güçleri *Toyota*'nın kamyonetleriyle Libya ordusunu yenilgiye uğratmışlardır.

Çöl koşullarına uygun *Toyota* kamyonetleriyle taşınan silahlı güçler ve bu kamyonetlere monte edilmiş ağır silahlar Çad güçlerine büyük bir hareketlilik sağlamıştır. Çad silahlı güçleri, sözcüğün tam anlamıyla, *Toyota* kamyonetlerine dayanan bir **hareketli savaş** yürütmüşlerdir. Bu hareketli savaş karşısında Libya'nın tankları, zırhlı araçları ve uçakları etkisiz kalmıştır.

Toyota'lara dayanan benzer bir hareketli savaş, *kent merkezli* bir savaş olarak Somali'de gerçekleşmiştir.

1993 yılında Amerikan emperyalizminin

“önderliği” altında oluşturulan ve Türkiye’nin de içinde yer aldığı Birleşmiş Milletler Barış Gücü’nün (UNITAF) Somali’ye müdahale etmesiyle başlayan savaş iki yıl sürmüştür. Muhammad Farah Adid güçleri, özellikle başkent Mogadişu’daki direnişte yaygın biçimde *Toyota*’nın *Land Cruiser* pikaplarını kullanmışlardır. (Bu direniş, “*Black Hawk Down*” filminin konusu olmuştur.)

Yine Somali’de 2006 yılından günümüze kadar, “Batı medyası”nın “cihatçı” olarak adlandırdıkları şeriatçı *Al-Shabaab*’ın (*Harakat al-Shabaab al-Mujahideen*) merkezi hükümete ve koalisyon güçlerine karşı yürüttüğü savaş *Toyota*’lara dayanan bir hareketli savaş olmuştur.

Aynı biçimde “Arap Baharı” sürecinde Kaddafi’ye savaş ilan eden Libya’lı aşiretlerin en gözde savaş aracı *Toyota*’lar olmuştur. Bu savaşın ayıncı özelliği, *Toyota*’larda büyük bir hareketliliğe sahip Kaddafi karşıtlarının Amerikan, Fransız, İngiliz hava güçleriyle desteklenmiş olmasıdır.

Ancak Libya’da “Toyota Savaşı” Kaddafi’nin öldürülmesiyle sona ermemiştir. “Post-Kaddafi” döneminde (2012 sonrası) şeriatçı güçler bir kez daha savaş sahnesine çıkmışlardır. Diğerlerinde olduğu gibi, bu şeriatçı güçlerin (*Al-Jama’a al-Islamiyyah al-Muqatilah bi-Libya*) hareketliliğini sağlayan yine *Toyota*’lar olmuştur.

Özetle söylersek, 1987 Libya-Çad “*Toyota Savaşı*”ndan günümüze kadar “İslam coğrafyasında” sürüp giden tüm iç savaşlarda, saldırgan şeriatçı güçlere yüksek hareketliliğini sağlayan unsur pikaplar ve kamyonetler olmuştur. Özellikle bu pikap ve kamyonetlere monte edilmiş ağır makineli tüfekler (DShK/Doçka) yüksek ateş gücü sağlarken, araçların hızı ve manevra kabiliyeti küçük bir gücün daha geniş bir arazide etkin olmasını sağlamaktadır. Ayrıca manevra kabiliyeti sınırlı zırhlı araçlar ve tanklar

karşısında hız ve manevra avantajına sahip olan bu pikap ve kamyonetler, aynı zamanda hava saldırılarına karşı da hızla yer değiştirerek saldırının etkisizleşmesine yol açmaktadır.

Çöllerde ve bölünmüş kentlerde *Toyota* vb. “savaş arabaları”, hareketli savaş tarzının etkin biçimde kullanılmasını sağlarken, aynı zamanda “asimetrik savaş”ın da etkin bir aracı durumuna gelmişlerdir. Ve Mao Zedung’un ifade ettiği gibi, hareketli savaş *imha savaşının* en temel unsurudur.

Bugün “dünya medyası”nın gündeminin başında yer alan IŞİD’in çok yönlü saldırıları ve her durumda saldırılarının yönünü değiştirebilme kapasitesi, tümüyle yüksek hareketliliği ve yüksek ateş gücü sağlayan “savaş arabaları”na dayanmaktadır. Bu hareketliliğe sahip güçler, bazı özel durumlar dışında mevzii savaştan uzak durabilmektedir. Bu nedenle de, onların sabit mevzileri bulunmamaktadır. Bu da onları hava saldırılarına karşı korunaklı hale getirmektedir.

Çöllerde ve bölünmüş kentlerde hızlı ve ani saldırılar gerçekleştirme olanağı sağlayan bu “savaş arabaları”, savunma savaşının değil, saldırı savaşının araçlarıdır. Belli mevzileri ya da bölgeleri korumak zorunda kalan güçler, her durumda bu saldırı savaşının karşısında dezavantajlı olmaktadır. Yüksek hareketliliğe dayanan bu saldırı savaşı, bir yandan savunmadaki güçleri parça parça imha ederken, diğer yandan hızlı ve ani saldırılarla yıpratma işlevini de yerine getirmektedir.

“Gerilla savaşı”nı onlarca yıl sürdürmüş peşmergelerin ve PKK güçlerinin Mahmur Kampı’nı savunamayarak hızla geri çekilmeleri de bu savaş tarzının ne denli etkin olduğunu açıkça göstermiştir.

Irak ve Suriye’de gelişen son olayların gösterdiği bir başka gerçek ise, IŞİD’in böylesi yüksek hareket-

liliğe ulaşmasını sağlayan “savaş arabaları”na *nasıl sahip olduğu*, daha da önemlisi böylesi bir hareketli savaş taktiğini *nasıl yönetebildiği*dir.

Bugün için “medya”nın dikkatini fazlaca çekmediğinden IŞİD’in bu “savaş arabaları”na nasıl sahip olduğu belirsizdir. Ancak IŞİD askeri yönetiminin bu tarz bir savaşa “aşına” olduğu görülmektedir. Suriye’deki Esad karşıtı askeri güçlerin, özellikle ilk dönemde, Libya’dan getirilen askeri malzemelerle donatıldığı herkesin anımsayabileceği bir olgudur. Bu süreçte, yine “medya”ya yansıdığı gibi, Libya’da Kaddafi’ye karşı savaşan şeriatçı güçlerin Türkiye üzerinden Suriye’ye geçirildiği de bilinen bir gerçektir.

İşte IŞİD’in *Toyota* vb. araçlara dayanan hareketli savaşının taktik yönetiminin, en azından ilk dönemde, Libya’da bu savaş tecrübesine sahip “cihatçılar”a dayandığı söylenebilir. Bu “cihatçılar”ın Kaddafiye karşı savaşta doğrudan Amerikan ve Fransız “askeri danışmanlar” tarafından eğitilmiş olmaları da, daha komplike ve sofistiktik taktikler uygulamalarını sağlamaktadır.

KOBANİ DİRENİŞİ, ROJAVA DEVRİMİ, MEVZİ SAVAŞ VE HAREKETLİ SAVAŞ

Bugün Türkiye “medya”sının baş konusu, Rojava’daki üç Kürt Özerk Bölgesi’nden birisi olan Kobanê’ye karşı IŞİD’in başlattığı saldırıdır. Kobanê saldırısı ve Kobanê’de PYD-YPG güçlerinin direnişi “medya”nın yanında Türkiye solunun da gündeminin ilk sırasında yer almaktadır. “Medya” üzerinden yürütülen yoğun bir propaganda savaşına konu olan Kobanê saldırısı ve direnişinin nedensel siyasal ve stratejik özelliklere sahip olduğu ileri sürülürse sürülsün, askeri açıdan, hareketli savaş/manevra savaşı yürüten saldırgan bir düşmana karşı elde olanı koruma amaçlı bir mevzi savaşıdır.

“Harp terminolojisi”yle söylersek, Kobanê’deki PYD-YPG güçleri “hatt-ı müdafaa” ederken, IŞİD bütün “sath”larda saldırı içindedir. PYD-YPG güçleri (dolayısıyla on yıllardır gerilla savaşı yürüten PKK) böylesi bir “hatt-ı müdafaa” düzenine ve örgütlenmesine sahip değildir. “Hatt-ı müdafaa”, askeri yazında mevzii savaşı olarak tanımlanır. Dolayısıyla gerilla savaşına göre örgütlenmiş ve gerilla savaşına göre eğitilmiş PKK kad-

rolarının mevzii savaşı yapılanışına sahip olmamasının ötesinde, mevzii savaşın gerektirdiği eğitime, örgütlenmeye ve komuta yapısına da sahip değillerdir. Bu da PKK’nin (ya da PYD-YPG) karşı karşıya olduğu en önemli sorundur.

“Medya” üzerinden olaylara bakıldığında (bunun gerçek savaşla uzaktan yakından ilgisi yoktur), PKK açısından Kobanê “*Kürtlerin Stalingrad’ı*”dır. Şüphesiz burada Kobanê’deki direnişi için Stalingrad direnişine yapılan gönderme sadece siyasal bir analogiden (benzeşme) ibarettir.

Stalingrad, 1940’larda yaklaşık 550 kilometre karelik alana sahip 500 bin kişinin yaşadığı bir kenttir. 270 bin kişiden ve 600 tanktan oluşan Nazi 6. Ordusu karşısında Sovyet Kızıl Ordusu 180 bin kişiyle direnişi başlatmıştır. 23 Ağustos 1942’de başlayan ve 2 Şubat 1943’de 6. Ordu’nun teslim olmasıyla sonuçlanan altı aylık savaşta, Nazi ordularının ve Kızıl Ordu’nun asker sayısı bir milyona ulaşmıştır.

Stalingrad direnişinin en temel özelliği, Sovyet Kızıl Ordusu’nun her sokağı, her binayı, her fabrikayı bir mevzi haline getirmesidir. Ancak Kızıl Ordu’nun Stalingrad’daki direnişi, “hatt-ı müdafaa”dan daha çok, tüm kenti ve kentin tüm sokak ve binalarını kapsayan bir “sath-ı müdafaa” olarak sürdürülmüştür. Bu yönüyle Stalingrad direnişi, büyük bir kentte üç savaş biçiminin, yani gerilla savaşı, hareketli savaş ve mevzii savaşın birlikte yürütüldüğü topyekün bir savaştır. Savaşın komuta yapısı (her iki taraf için) düzenli ordunun komuta yapısıdır ve tüm savaş düzenli ordu birlikleri tarafından yürütülmüştür.

Stalingrad’da bulunan üç büyük fabrika (Kızıl Ekim Çelik Fabrikası, Barikat Top Fabrikası ve Dzerjinski Traktör Fabrikası) tüm savaş boyunca üretimi sürdürmüş ve Dzerjinski Traktör Fabrikası’nda T-34 tankları ve Katyuşa roket taşıyıcıları üretilmiştir. Bu fabrikalara karşı Alman hava kuvvetleri 2 binden fazla saldırı düzenlemiştir.

Buna karşılık Kobanê, 54 bin nüfusa sahip küçük bir ilçe merkezidir. Kobanê’nin çevresi düz araziden oluşmaktadır ve Kobanê’de yaklaşık 1.500 PKK/PYD silahlı gücü bulunduğu tahmin edilmektedir. Resmi açıklamalara göre, nüfusun yarısı, özellikle kırsal nüfusun çoğunluğu Suruç bölgesinden Türkiye’ye geçmiştir. Askeri açıdan Ko-

banê direnişi ile Stalingrad direnişi arasında hemen hemen hiçbir ortak nokta bulunmamaktadır.

Yukarıda ifade ettiğimiz gibi, PKK/PYD'nin Kobanê'deki en büyük açmazı, küçük bir kenti savunmak için bir mevzii savaş konumuna girmeye zorlanmasıdır. Bu yolla IŞİD'in hareketli güçleri ("mobilize güçler") PKK/PYD güçlerini uzun süre mevzii savaşı konumunda tutarak yıpratma savaşı yürütebilecektir.

Bunun yanında Kobanê için PKK'nin yaptığı "Stalingrad" analojisi, Rojava'daki tüm silahlı güçlerinin bölgeye kaydırılmasına yol açabilecektir. Bunun da diğer bölgeleri IŞİD saldırısına açık hale getirmesinden başka bir sonuç vermeyeceği açıktır.

Bu durumda Kobanê direnişi, Amerikan ve "müttefik" güçlerinden hava desteği ve "askeri danışman" desteği alabildiği ölçüde IŞİD'in hareketli savaşı karşısında başarı sağlama olanağına sahiptir.

Bu askeri gerçeklere rağmen, "medya" alanında ajitasyon ve propaganda savaşını Kobanê'nin kazandığını söylemek fazlaca yanlış olmayacaktır.

Askeri gerçeklerden yola çıkıldığında, PKK/PYD'nin yapabileceği tek şey, mevzii savaşına uygun "profesyonel birlikler" (Murat Karayılan'ın ifadesiyle "profesyonel gerilla") oluşturmaktır. Diğer bir ifadeyle, "profesyonel gerilla" ya da "profesyonel birlikler", askerliği meslek haline getirmiş kişilerden oluşan düzenli ordu yapılanmasından başka bir şey değildir.

Bu durumda da, PKK'nin yürüttüğü tarzda gerilla savaşı ile düzenli ordu savaşı arasında kesin ve kaçınılmaz bir çatışma ortaya çıkacaktır. M. Karayılan'ın ifadesiyle, "planlı ve disiplinli hareket eden, gerektiğinde savunmayı da profesyonelce yapabilen bir kabiliyete, yeteneğe ve manevra gücüne" sahip bir düzenli ordu yapılanışı, gerilla üs bölgelerinin ötesinde "kurtarılmış bölgeleri" ve sabit askeri üsleri zorunlu kılar. Düzenli ordunun sabit üslerinin hava gücüne sahip düşman güçleri tarafından kısa sürede nasıl imha edilebileceği de 2003 Irak işgali sırasında açık biçimde görülmüştür.

Esad/Baas rejimine karşı baş gösteren silahlı ayaklanmalar ve savaş, merkezi otoritenin gücünü kırmıştır. Bu da Suriye'nin değişik yerlerinde özerk yerel yönetimlerin oluşmasını getirmiştir. Mao Zedung'un söz-

leriyle, "Beyaz rejim içindeki parçalanmalar ve savaşlar"ın ürünüdür. Ancak merkezi otoritenin gücünün kırılması sonucu bir ya da birkaç küçük bölgede "özerk yönetim" oluşturulması ile bu "özerk yönetim"lerin *uzun süre* varlığını sürdürebilmeleri bir ve aynı şey değildir. Mao Zedung'un tanımladığı gibi, "kızıl siyasi iktidarlar" ya da "kurtarılmış bölgeler" (Suriye somutunda "özerk bölgeler"), öncelikle "Beyaz rejim içindeki parçalanma ve savaşlar"ın sürekliliğine bağlıdır. Bu süreklilik ortadan kalktığı koşullarda, askeri olarak daha güçlü olan "Beyaz rejim", yani merkezi otorite bu bölgeleri ortadan kaldırmak için harekete geçer.

Bugün Suriye'de "Rojava devrimi" adı verilen olgu, Suriye'deki Baas iktidarının ülke çapındaki gücünün kırılması ve denetimi yitirmesinin bir sonucudur. Bu olgunun varlığını sürdürebilmesi, ancak bu durumun sürüp gitmesine bağlıdır. Suriye'deki iç savaş sona erdiğinde ya da Baas yönetimi yeniden ülke çapında denetimi ele geçirdiğinde "Rojava devrimi"nin dayanağı olan "Kürt özerk bölgeleri" büyük ölçüde savunmasız kalacaktır. Bu durumda da Rojava'nın tek seçeneği, merkezi yönetime karşı uzun süreli bir gerilla savaşına geçmek olacaktır. Bu da Rojava'nın temel siyasal, ideolojik ve askeri gücü olan PKK'nin iki cephede iki merkezi güce karşı (Türkiye ve Suriye) savaşa girmesinden başka bir şey değildir.

Bugün Türkiye'de "barış süreci" adı altında merkezi yönetimle görüşme/müzakere yaparak belli hakları almayı hedefleyen PKK, açıktır ki, 30 yıldır sürdürdüğü *gerilla savaşıyla askeri bir zafer kazanamaya* çağına kanaat getirmiştir. Böyle bir kanaate sahip bir gücün iki cephede gerilla savaşına girişmesini beklemek fazla iyimser bir yaklaşım olacaktır.

Öte yandan PKK'nin 30 yıllık gerilla savaşındaki en büyük zaafi, gerilla savaşı ile hareketli savaşı birleştirememesidir. Hiç tartışmasız, yalın bir gerilla savaşıyla (üstelik PKK'nin yürüttüğü tarzda bir gerilla savaşıyla) maddi ve teknik olarak güçlü bir düşmana karşı askeri zafer kazanmak olanaksızdır.

Her ne kadar PKK söyleminde yürütülen gerilla savaşı yer yer "devrimci halk savaşı" söylemleriyle birlikte yer alıyorsa da, bu Çin ve Vietnam devrimlerini zafere ulaştıran halk savaşı stratejisiyle sadece söylemsel bir

benzerliğe sahiptir. Asıl sorun, maddi ve teknik olarak güçlü bir merkezi otoriteye sahip belli bir devlet sınırları içinde belli bir bölgeyle sınırlı bir gerilla savaşının halk savaşı stratejisine uygun yürütülüp yürütülemeyeceğidir. Bugüne kadarki gerilla savaşı pratiğinin buna yanıtı olumsuzdur. Belli bir bölgeyle *sınırlı* gerilla savaşının, Çin ve Vietnam devrimlerindeki gibi bir halk savaşı stratejisiyle zafere ulaşması ya olanaksızdır ya da olağanüstü koşullara bağlıdır. Daha ilk kuruluşundan itibaren “ayrı” örgütlenmeyi esas almış olan PKK’nin “Türkiyeleşme” çabaları ve politikaları bu durumu değiştirmemiştir. Bunun kaçınılmaz sonucu ise, merkezi otorite ile görüşme/müzakere yoluyla “çatışma” durumunu sona erdirmeye girişimi olmaktadır.

Bu nedenlerle, temel savaş alanı olan Türkiye’de gerilla savaşı ile askeri zafer kazanamayacağına kanaat getirmiş bir PKK’nin Rojava’da farklı bir yol izlemesi beklenebilir. Ellerinde kalan tek seçenek, Suriye’deki Baas rejimi karşıt güçlerle ittifak kurmaktır. Bu da doğrudan Amerikan emperyalizminin bölgesel çıkarlarıyla bağlantılıdır.

İŞİD, IRAK VE SURİYE’DE İKTİDARI ELE GEÇİREBİLİR Mİ?

Bugün için İŞİD, Irak ve Suriye’de merkezi yönetimler karşısında en önemli askeri güç durumundadır. Irak’ta Baasçılar ve sünni aşiretlerle kurduğu ittifak sonucunda Musul’u ele geçirebilmiştir. Ancak Irak’ta Kürt Özerk Yönetimi ve Güney’de Şiilerin mutlak egemenliği karşısında Bağdat’ta merkezi yönetimi ele geçirerek Irak çapında bir “islam devleti” kurabilmesi olanaksızdır.

Suriye’de ÖSO, El Nusra gibi örgütlerin gücünü kırmış ve Suriye Baas iktidarı karşısında tek silahlı “muhalefet” gücü olarak ortaya çıkmıştır. Ancak Suriye’deki iç savaş belli bir denge aşamasına gelmiş ve Baas iktidarı denetimindeki bölgelerde otoritesini korumuştur. Amerikan emperyalizmi Suriye’de İŞİD’in etkisinden ve gücünden fazlaca rahatsız değildir. En azından İŞİD’in

gücünü kullanarak Şam yönetimini istediği noktaya getirebileceğini düşünmektedir.

Ama aynı durum Irak için geçerli değildir. Kürtler ve Şiiler Amerikan emperyalizminin Irak’taki “dostları ve güvenilir müttefikleri”dir. Onların karşısında sünni aşiretlerle ve eski Baasçılarla ittifak kurarak Musul’u ele geçiren İŞİD’in daha fazla güçlenmesini istememektedir. Bu nedenden dolayı Ağustos ayında Irak’taki İŞİD hedeflerine yönelik hava bombardımanı başlatılmıştır. Amaçları İŞİD’i tümüyle ortadan kaldırmak değil, Irak’taki etkinliğini ve gücünü sınırlandırmaktır.

Suriye’de İŞİD’in varlığı, bir yandan ABD-Rusya pazarlıklarına, diğer yandan Şam yönetiminin belli koşulları kabul etmesine bağlıdır. Her iki açıdan da İŞİD, Amerikan emperyalizminin bir tehdit ve pazarlık kozu olarak el altında bulundurduğu bir güç durumundadır.

Tüm bunlara karşın İŞİD’in kendi gücüyle ve şeriatçı yönelimiyle Suriye’de (ve kısmen Irak’ta) iktidarı ele geçirmeye çalışması (en azından olasılık hesapları içinde) pekala mümkündür. Ama Suriye’deki silahlı “muhalefet”in giderek güç kaybetmesi ve halk kitlelerinin iç savaşın yıkımından bitkin ve bezgin düşmüş olması İŞİD’in kendi amaçları doğrultusunda geliştireceği bir savaşın çok fazla başarı şansı da bulunmamaktadır.

İŞİD, Suriye’de istikrarsızlığın sürdürülebilmesi için gerekli bir güç durumundadır. Bu istikrarsızlık ve çatışma durumu, Şam yönetiminin Amerikan emperyalizminin taleplerini kabul etmesine yönelik bir baskı unsuru olarak kaldığı sürece İŞİD’in faaliyetleri de sürecektir. Burada ortaya çıkan ana sorun, İŞİD’in Irak’taki sünni aşiretlerle ve eski Baasçılarla kurduğu ittifaktır. Bu ittifak ortadan kalkmadığı sürece İŞİD bölgesel bir “tehdit ve istikrarsızlık unsuru” olarak varlığını koruyacaktır. Bu sorun da, tümüyle “İslam coğrafyası”nı yeniden dizayn etmeye çalışan ve her seferinde yeniden dizayn etmeye yönelik Amerikan emperyalizminin sorunudur.

Bir Manipülasyon ve Dezenformasyon Hikayesi: Şafak Yolculuğu

Manipülasyon: Fr. *manipulation*, 1. Yönlendirme. 2. Seçme, ekleme ve çıkarma yoluyla bilgileri değiştirme.

Dezenformasyon: Fr. *désinformation*. a. Bilgi çarpıtma. (TDK)

“... 21. yüzyılı ‘enformasyon’ çağı olarak tanıtan emperyalist propaganda, aynı zamanda iletişim alanındaki gelişmeleri kullanarak, dünya çapında bir ‘enformasyon ağı’ oluşturmuştur. 1991 yılındaki Körfez Savaşı’nda en açık biçimde uygulamaya sokulan CNN’in ‘canlı’ yayınları, emperyalizmin ‘enformasyon’ çağının gereklerine en uygun bir aracı kamuoyunun karşısına çıkmıştır.

Emperyalizmin ‘enformasyon’ konusundaki bakış açısı, tümüyle ‘dezenformasyon’ anlayışına dayanmaktadır. Yani, kamuoyunun aydınlatılması, onların haber alma özgürlüğünün en geniş ölçekte gerçekleştirilmesi ile emperyalizmin uygulaması arasında temel bir karşıtlık vardır. Emperyalizm, kamuoyunun aydınlatılmasına yönelik ‘enformasyon’ yerine, kamuoyunun koşullandırılmasına yönelik ‘dezenformasyon’u esas almıştır.

Emperyalizmin ‘dezenformasyon’ politikası, olay ve olgulara ilişkin bilgilerin (enformasyonların) kamuoyuna aktarılmadan önce **denetlenmesi** ve **yeniden düzenlenmesi** şeklindedir. Eğer mevcut olay ve olgulara ilişkin bilgilerle, istenilen doğrultuda bir kamuoyunun oluşturulması olanaklı değilse, bu bilgilerin yeniden **kurgulanması**, kamuoyunun ‘sağlıklı bilgi alabilmesi’ açısından ‘gerekli’ görülmektedir.

Kısacası, ‘dezenformasyon’, emperyalist basın ve yayın organları kullanılarak, istenilen konularda belirli bir kamuoyunun oluşturulması amacıyla olayların ve olguların bilinçli olarak değiştirilmesi demektir. Bunun en temel unsurları ise, haberin **kurgulanması** ve **abartılmasıdır.**” (*Kurtuluş Cephesi*, Sayı: 49, Mayıs-Haziran 1999.)

“Enformasyon”, kamuoyuna yönelik “malumat”, “haber”, “istihbarat” ya da “bilgi” anlamına gelmektedir. Ancak buradaki “bilgi”nin, gerçek anlamıyla “bilgi” ile hiçbir ilişkisi yoktur. Bilgi kavramı, bilimsel bir niteliğe sahipken, enformasyon sözcüğünün içerdiği “bilgi”, olan ya da olacak olana ilişkin haber-bilgidir, yani birileri tarafından alınan ya da yapılan “bilgi”dir. Genellikle kitle iletişim araçlarından (yazılı ya da görüntülü “medya”) alınan bu “bilgi” (enformasyon) aracılığıyla, bir konu ya da bir olay üzerine bir yorum ya da düşünce üretilir. Bu “bilgi”

(enformasyon), gerçek bilgi olmadığından, buna dayanılarak üretilen yorum ya da düşünce, bilgiye dayalı, bilimsel bir değerlendirme ya da düşünce olarak tanımlanamaz.

“Enformasyon” a dayalı yorum, tümüyle “algı yönetimi”nin kapsamına girmektedir. Diğer ifadeyle, “medya” aracılığıyla ortaya konulan “enformasyon”, bilgiye dayalı düşünce üretimi yerine, fiktif/hayali, kurmaca/kurgusal “malumat” a dayalı algı yönetiminin aracıdır. Böylece “medya enformasyonu” uyla oluşan/oluşturulan “algı”, doğru-

17 Şubat 1991

27 Şubat 1991

28 Şubat 1991

18 Şubat 2003

20 Şubat 2003

20 Mart 2003

dan doğruya *kamı* ya da *sanı*-dan başka bir şey değildir. Bu yönüyle de, “medya enformasyonu”, önkabullerin, önyarguların oluşturulmasının aracıdır.

İşte bu nedenden dolayı, “enformasyon”, denetlenmiş, yeniden düzenlenmiş, kurgulanmış ve abartılmış haberbilgi olarak aynı zamanda “dezenformasyon” faaliyetinin bir parçasıdır. Bu bağlamda, “globalleşen dünya”nın en büyük dezenformasyon kampanyası, Irak’a ve Irak’taki Saddam yönetimine karşı 1991-2003 yılları arasında yürütülmüştür.

24 Şubat 1991 günü kara harekatıyla (“Çöl Fırtınası” Operasyonu) başlayan Körfez Savaşı sırasında CNN’in “canlı yayın”ları, doğrudan savaş alanından yapılan dezenformasyon kampanyasını en açık biçimde ortaya koyarken, 1991 sonrasındaki dezenformasyon kampanyası, Hollywood filmlerinden uluslararası haber ajanslarının “enformasyon”larına kadar uzanan geniş ve uzun bir süreci kapsamıştır.

Ve yıllarca sürdürülen dezenformasyon kampanyasına dayanılarak **19 Mart 2003**’de “II. Körfez Savaşı”yla Irak işgal edildi.

“Globalleşen dünya”nın ikinci büyük dezenformasyon kampanyası, Yugoslavya’ya karşı emperyalist ülkelerin hava saldırılarının “meşrulaştırılması” için yürütülmüştür.

Bu dezenformasyon kampanyasında, ağlayan kadın ve çocuk görüntüleri, yaşlıların içler acısı halleri, sınırlara yığılmış “yüzbinlerce” göçmenin görünümü, bir “insanlık trajedisi yaşandığı” algısının oluşması için “medya” aracılığıyla kamuoyuna sunulmuştur. Buna, “bağımsızlık” için mücadele eden “UÇK gerillaları”nın “kahramanlığı” ve yeterince güçleri olmadığı için “başansız” kalışlarının görüntüleri eklenmiştir. Böylece Balkanlarda yaşanan “insanlık trajedisi” karşısında NATO’unun “eli kolu bağlı” kalmadığını göstermek için **24 Mart 1999** günü Yugoslavya’ya yönelik hava saldırısı başlatılmıştır (“Kararlı Güç” Operasyonu).

Bu “global” dezenformasyon kampanyalarının bir benzeri de, Türkiye’de 2002 yazında yerel düzeyde örgütlenmiştir. Bu dezenformasyon kampanyasını *Kurtuluş Cephesi*’nin Temmuz-Ağustos 2002 tarihli 68. sayısında şöyle ifade etmiştik:

“Avrupa Birliği’nin Ankara temsilcisi Karen Fogg’un ünlü e-maillerindeki ifadesiyle ‘uyuyan güzeller’, ‘rüya timi’ olarak karşımıza çıkartılırken, bir zamanların ‘umudu’ ‘karaoğlan’ Bülent Ecevit (ve özellikle Rağsan Ecevit) ak-

20 Mart 2003

25 Mart 1999

la gelebilecek her yol ve sözcük kullanarak karalamaya, suçlanmaya başlanmıştır. 'İş göremez' raporu alınarak 'başbakan'lıktan azledil-

meye çalışılan Bülent Ecevit'e yönelik suçlamalar, karalamalar öylesi boyutlara ulaştırılmıştır ki, eşi Rahşan Ecevit 'Marie Antionet' gibi 'on binlerce DSP'liyi' yok eden 'haris ve meş'um kadın' olarak sunulmuştur. 'Rüya timi'nin yaratıcısı ve yöneticisi olduklarını her fırsatta göstermekten hoşlanan 'Doğan Medya Grubu'na göre Bülent Ecevit'in başbakanlıktan ve parti başkanlığından istifa etmesini engelleyen tek kişi Rahşan Ecevit'ti. Eğer Rahşan Ecevit devreden çıkartılabilirse, DSP de, Türkiye'de rahatlayacaktı!

İstenilen açıktır: Bülent Ecevit başbakanlıktan ve parti başkanlığından istifa edecek, 'rüya timi' partinin başına geçecek, İsmail Cem'in başbakanlığında Hüsamettin Özkan'ın koordinatörlüğünde ve Kemal Derviş'in ekonomi yönetiminin tek şefi olduğu yeni bir hükümet kurulacaktı. Ama hesaplar bir türlü tutturulamıyordu! Bülent Ecevit 'direngen' çıkmıştı, 'inat' ediyordu! Ve tüm kamuoyu oluşturma araçları (medya) kullanılarak amaca ulaşmak için yola çıkıldı. Ve ülkemiz tarihinin en açık, en sıradan, ama bir o kadar 'akıllıca' yapıldığı düşünülen dezenformasyon faaliyeti ve bu yolla kamuoyunun koşullandırılması süreci başlatıldı.

Medyatik dilde söylersek, 'düğmeye' 29 Mayıs günü gazetelere ilan vererek TÜSİAD basmıştır. 'Türkiye: Nasıl Bir Gelecek?' başlığıyla yayınlanan TÜSİAD ilanında şöyle deniliyordu:

'Türkiye, tarihi bir yol ayrımında. AB ile ilgili kararlara bağlı olarak, 21. yüzyılın ilk çeyreğinde nasıl bir ülkede yaşayacağımız ve nüfusumuzun yarısını oluşturan gençlerimize nasıl bir Türkiye bırakacağımız bu yıl içinde belli olacak. Refah düzeyi yüksek, siyasi ve demokratik standartların en üst düzeyde uygulandığı, ekonomisi sağlam, gençlerine çağdaş eğitim ve istihdam olanakları sağlayan, dünyanın gelişmiş ülkeleriyle aynı düzeyde bir Türkiye mi, yoksa ekonomik sarsıntıların belirli aralıklarla devam ettiği, istikrara kavuşmamış siyaseti ile geleceği belirsiz, kişi başına 2000 dolarlık bir milli gelire mahkum olmuş bir Türkiye mi?'

... TÜSİAD, sadece 'düğmeye' basmakla kalmamış, aynı zamanda bu saşın taktiklerini de belirlemiştir. 'Medya'nın tüm yapacağı iş, bir yandan Bülent Ecevit'in 'sağlığı' ve 'eşi' ile ilgili haberleri gündemin ilk sırasına çıkartırken, diğer yandan 'AB karşıtı' MHP'yi 'yeni oluşum'la işbirliği yapmayı kabul etmesi için köşeye sıkıştırılmaktır.

Böylece 'medya', ülke tarihinin en büyük manipülasyon ve dezenformasyon operasyonlarından birisine başlamak için 'start' almıştır.

Ağustos ayına girildiğinde, TÜSİAD'ın Mayıs ayı sonunda başlattığı 'AB' kampanyasının gelişim ve dönüşüm aşamalarının Avrupa Birliği ile ilgili olmadığı, 'AB yanlıları'nın bir başka amaç için kullanıldığı daha açık görünür

olmuştur: **Irak saldırısı ve saldırı sonrası Orta-Doğu'nun yeniden şekillen- dirilmesi.**"

Ve bu de- zenformasyon kampanyası so- nucunda **Kasım 2002**'de seçim- lere gidilmiş ve sekiz ay önce kurulmuş olan

AKP bu seçimlerden birinci parti çıkarak tek başına iktidara gelmiştir.

Bugün, emperyalizmin aynı dezenformas- yon ve manipülasyon kampanyası Libya ve Kaddafi için yürütülmektedir.

Kampanyanın açılışı Mısır ve Tunus "dev- rimleri"nin "domino etkisi" adı altında yapıldı. Önce Libya'nın doğu bölgesine egemen olan aşiretler "sivil göstericiler" olarak sunuldu. Ardından "sivil-barışçıl gösteri"ler "Kad- dafi'nin baskı düzenine karşı direniş" olarak ilan edildi. Ve "sivil direniş"in silahlı aşiret güçlerinden oluştuğu gerçeği ise kamuoyun- dan sürekli gizlendi. Artık sa- dece "çılgın", "deli" Kadda- fi'nin "42 yıllık baskı düzeni- ne" karşı "direnişçiler" var- dı!

Türkiye "medya"sında Kaddafi'ye yönelik dezenformasyon kampanyası **20 Şubat 2011**'de başlatıldı. "Kad- dafi'ye başkaldıran protestocular"ın Bingazi'yi ele geçirdiklerine ilişkin ha- berlerle birlikte "Libya'dan Jet tahliye" haberleri manşetlere çıkartılırken, Kaddafi'nin ne kadar acımasız bir "ca- ni" olduğunu gösteren manşetler atıldı.

22 Şubat tarihli gazeteler, "Kad- dafi'nin uçakları"nı manşetlere çıkardılar. Böylece "uçuşa yasak bölge" yaratıl- ması ve bu amaçla askeri müdahale- de bulunulması için uygun bir gerekçe ortaya çıkarılmaya başlandı.

Bir yandan Kaddafi'nin "uçakları" öne çıkartılırken, bir yandan da Kaddafi'nin "gidici" olduğu ve hatta "kaçtığı" haberleri yayılmaya başlanıldı. "Medya"ya göre, artık Libya, Kaddafi "deli"sinin kan banyosuna dön- müştü. AKP hükümeti de, Libya'da çalışan 25 bin "Türk"ü bu kan banyo- sundan kurtarmak için tahliye işlemlerini başlattı.

Gazete ve televizyon haberlerine bakılacak olursa, Türkiye, tarihinin en büyük "tahliye hareketi"ni gerçekleştirerek 25 bin "Türk"ü Libya "cehennemi"nden kurtarmıştı.

Ve Libya'da Kaddafi yönetiminin "protestocular"a karşı uyguladığı "şiddet ve katliam" Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde ele alındığı 26 Şubat gününü kadar "katliam" ha-

Libya'daki Kaddafi, bu kez soyunu silmiş duruyor. Başkent Trablus'ta sevici sokakların üzerlerine bomba yağdırılıp, televizyonlar, radyo ve hükümet binaları ele geçildi. Başbakan Davutoğlu, "Kaddafi Venetonya'ya gitti" dedi.

İşaret de belirsiz. Zaten bu kararın, Libya'da bir tür 'kurtuluş' da var. Çünkü, Kaddafi'nin Libya'da bir tür 'kurtuluş' da var. Çünkü, Kaddafi'nin Libya'da bir tür 'kurtuluş' da var.

Erdoğan'ın HALPÇE GAZI'ya karşı son. Saldırı'nın Halep'te de... Kaddafi'nin Libya'da bir tür 'kurtuluş' da var. Çünkü, Kaddafi'nin Libya'da bir tür 'kurtuluş' da var.

berleri birbiri arkasına manşetlere çıkartıldı. 26 Şubatta toplanan BM Güvenlik Konseyi'nin, Libya'nın BM elçisinin dua ve yalvarışları altında Libya'ya karşı ilk yaptırım kararını almasıyla birlikte manşetler değişmeye başladı. "Sivil protestocular", "rejim muhalifleri" haline dönüştürülürken, bu silahlı "muhalifler" in tek tek kentleri nasıl ele geçirdiklerinin haberleri yapılmaya başlandı. Kaddafi için "çember daralmış"tı, ay-yıldızlı krallık bayrağının dalgalandığı yerlerde Kaddafi'ye "yer yok"tu! İşte tam bu sırada Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy 5 saatlik bir görüşme için 25 Şubatta Türkiye'ye geldi. "Müzmin Türk düşmanı" olduğu için de "düşük profilli karşılama" töreni yapıldı. "Medya"ya göre, Sarkozy Türkiye'nin AB üyeliğine karşı çıkarak bunu hak etmişti. Ama Sarkozy'nin apartopar ve sudan bir bahaneyle Türkiye'ye neden geldiği ise açıklanmadı. Üç gün sonra, 28 Şubat günü Recep Tayyip Erdoğan, olayların hızla askeri müdahaleye doğru gittiği bilgisiyle konuştu ve "Libya'daki olaylar karşısında müdahale ya da yaptırımların gündeme alınmasını Libya halkı adına, Libya'daki yabancılar adına kaygı verici buluyoruz. Yönetimlerin yanlışlarının faturası, halklara ödetilmemelidir. Libya halkının cezalandırılması anlamına gelecek her türlü yaptırım ve müdahale büyük ve kabul edilemez sıkıntılara sebep olabilir. Şimdi bize basın mensupları soruyor. NATO Libya'ya müdahale etmeli midir? Böyle bir saçmalık olur mu yahu? NATO'nun ne işi var Libya'da? Türkiye olarak biz bunun karşısındayız, böyle bir şey konuşulamaz, tartışılmaz." dedi. Ve yine aynı günkü haberlerde ABD'nin "Kaddafi'ye son teklif" yer aldı. Buna göre, "Kaddafi sonrası" Libya'yı görüşmek üzere Cenevre'deki BM İn-

W. Başbakan'ın Türkiye'de Sarkozy'ye... Ali spora yapar. Erdoğan, adı geçen... Sarkozy'ye bir tarih dersi.

Libya halkının cezalandırılması anlamına gelecek her türlü yaptırım

san Hakları Konseyi toplantısında, ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, “Kaddafi için artık gitme zamanı geldi” ifadesini kullandı. Clinton ayrıca, Libya’daki şiddet olayları devam ettiği sürece, “her türlü seçeneğin masada olacağını” söyledi.

Görünen oydu ki, Libya’ya askeri müdahale için kamuoyunun hazırlanması süreci henüz tamamlanmamıştı. Bunun için biraz daha zamana ihtiyaç duyuluyordu.

“Türk medyası” da, üzerine düşen dezenformasyon görevini yerine getirmek için canla başla çalışmayı sürdürdü.

Mustafa Karaalioğlu’nun yönetiminde “imaj” değiştiren Star gazetesi, iç kamuoyunu koşullandırmak için Kaddafi’nin “*Barbaros’a dil uzattı*”ğın haberini manşetten vererek dezenformasyon alanında bir adım öne atıldı. Ama olaylar dezenformasyondaki “ilerleme”ye ters orantılı olarak gelişmeye başladı. Tarihler 9 Martı gösterdiğinde Kaddafi güçlerinin isyancıların elindeki kentleri birer birer ele geçirdiği haberleri gelmeye başladı. Günler ilerledikçe Kaddafi güçlerinin isyanın başkenti olan Bingazi’ye doğru ilerlemesi ve Bingazi’yi kuşatması üzerine BM Güvenlik Konseyi 18 Mart günü “acil” olarak taplandı.

BM’ler Güvenlik Konseyi, Lübnan tarafından teklif edilen ve 5 çekimser oya karşı 10 oyla kabul edilen karar tasarıyla, “BM’ye üye tüm ülkelere, BM Genel Sekreteri ile işbirliği halinde olmak kaydıyla Bingazi’de yaşayan siviller dahil Libya’da saldırı tehdidi altında olan sivilleri korumak üzere, Libya’nın hiçbir yerinde, herhangi şekilde bir yabancı işgalci güç oluşturmadan, gerekli tüm önlemleri almaları yetkisi” verdi. Böylece BM yoluyla Libya’ya askeri müdahalenin “yasal” kılıfı da oluşturulmuş oldu.

19 Mart 2011 – Saat 18:45
Fransa’nın “önderliğinde” askeri müdahale başladı (“Şafak Yolculuğu” Operasyonu).

Evet, emperyalizmin Libya müdahalesine yönelik dezenformasyon 19 Mart günü Libya’nın bombalanmasıyla birlikte amacına ulaştı. Böylece son yirmi yıl içinde “medya” yoluyla gerçekleştirilen üç büyük dezenformasyon kampanyası “başarıyla icra edilmiş”tir.

Bu süreçte en “tipik” olan ise, Türk “medya”sının Libya’ya emperyalist müdahalenin “meşruiyetini” sağlamak için yürütülen dezenformasyonun merkezini oluşturmasıdır. Türkiye’nin Libya’da 14 milyar dolarlık müteahhitlik ihalelerine sahip olduğu ileri sürülürken ve Recep Tayyip Erdoğan, daha birkaç ay önce “Uluslararası Kaddafi Barış Ödülü”nü

almışken böylesine bir dezenformasyonun “merkezi” olması ilk bakışta “şaşırtıcı” gibi görünmektedir. Oysa bundan önceki büyük Irak ve Yugoslavya dezenformasyonlarına bakıldığında, her zaman “figüran rolü” oynayan Türkiye'nin “bir koyup üç alma” mantığıyla hareket ettiği ve her durumda emperyalizme göbekten bağlı olduğu açıkça görülmektedir. Libya'ya yönelik emperyalist müdahaleyi haklı ve mazur göstermek için yürütülen dezenformasyon kampanyasında Türkiye “medya”nın “merkezi” rol oynamasının, daha doğru ifadeyle oynatılmasının temel nedeni, dezenformasyon kampanyasının amacının, kamuoyunda müdahale edilecek ülkede bir “insanlık trajedisi”nin yaşandığı, “sivil halk”ın ölümle yüzyüze olduğu “algı”sı oluşturmak için “uygun” olmasıdır. Libya'da “mahsur kalan binlerce Türk vatandaşı”nın “tahliye” olayı, tipik bir dezenformasyon operasyonu olmuştur.

Benzer olaylar 1991'de Irak'ta 36. paralelin kuzeyinde “uçuşa yasak bölge” oluşturulması sırasında “yaşandığı” gibi, 1999'da Yugoslavya saldırısında da aynı şekilde “yaşanmış”tır.

Tüm bu dezenformasyon kampanyası ve operasyonları içinde emperyalizmin Libya müdahalesinin en önemli özelliği, Arap ülkelerindeki 1954'de Nasır'la başlayan devrimci-milliyetçi iktidarların (Baas rejimleri) açık ve kesin biçimde tasfiye edilmesidir. Saddam'la başlayan, Arafat'ın “sessiz sedasız” tasfiyesi ile süren ve “Tahrir Meydanı” eylemleriyle Mısır'daki Baas rejiminin son kalıntılarının tasfiye edilmesi süreci Libya'da devam etmektedir. Bugün Baas rejimlerinin biçimsel olarak da olsa “son kalesi” olan Suriye bu tasfiye sürecinin son halkası durumundadır. Gelecek günlerde Suriye'ye yönelik yeni bir dezenformasyon kampanyasının başlatılması fazlaca şaşırtıcı olmayacaktır.

Son olarak belirtelim ki, emperyalizmin dezenformasyon kampanyası hemen her durumda kamuoyunu etkilemeyi başarmaktadır. Ama en büyük başarısı, bu dezenformasyon ortamında ilerici ve demokrat kamuoyunun “canilere” sahip çıktığı suçlamasına muhatap olmamak için tepki veremez hale getirilmesi ve pasifize edilmesidir.

Nisan 1991/İrak

Nisan 1991/İrak

Mart 1999/Yugoslavya

Yerli Yapım Manipülasyon ve Dezenformasyon Hikayesi: Tezkere

4 Ekim 2012

5 Ekim 2012

6 Ekim 2012

6 Ekim 2012

10 Ekim 2012

İlk tezkere olayımız, 2012 yılının 4 Ekim günü TBMM'de kabul edilen Suriye-Irak'a asker gönderilmesini yasallaştıran tezkeredir.

İkinci tezkere olayımız ise, geçtiğimiz günlerde, 2 Ekim 2014'te TBMM'de kabul edilen yine Suriye-Irak'a asker gönderilmesine ilişkin tezkeredir.

Bu ikinci tezkerenin birinci tezkereden farkı, sadece "yabancı ülkeye asker gönderme"yle sınırlı olmayıp, aynı zamanda "yabancı askerlerin Türkiye'de konuşlandırılması"ni içermesidir.

Her iki tezkerede de, AKP'nin TBMM'de çoğunluğa sahip olduğundan kabul edilmemesi diye bir durum söz konusu değildir. Buna rağmen, emperyalizmin dezenformasyon ve manipülasyon uygulamaları taklit edilerek, tezkereler için "kamuoyu oluşturmak" gibi görünen bir amaçla "medya" manipülasyonlarına girişilmiştir.

4 Ekim 2012 tezkeresi, Recep Tayyip Erdoğan'ın "büyük kongre" şovuna denk geldiğinden, manipülasyon da "istem arkadan gelsin" dercesine tezkere sonrasına kalmıştır.

Her manipülasyon olayında olduğu gibi, 4 Ekim 2012 tezkeresinde de dezenformasyonla işe başlanılmıştır. "Esed" in ne kadar acımasız olduğu haberlerine, "Esed" in "vatan topraklarını" bombaladığı ve buna "misliyle cevap" verildiğine ilişkin haberler eşlik etmiştir.

2 Ekim 2014 tezkeresi, birincisinden çok da-

22 Eylül 2014

23 Eylül 2014

24 Eylül 2014

30 Eylül 2014

1 Ekim 2014

1 Ekim 2014

ha geniş bir zaman dilimi içinde kamuoyuna sunulmuştur.

Bu sunumda, “yüz bin”lerin nasıl Türkiye sınırına yığıldığı, sınır ötesinde nasıl bir “katiam” yapıldığı, insanların çaresizce nasıl kaçmaya çalıştıkları ana konu olurken, tezkere manipülasyonu günler öncesinden başlatılmıştır.

Amerikan emperyalizminin ve “müttefikleri”nin Irak ve Suriye’deki İŞİD “hedeflerine” yönelik hava saldırılarının 7 Ağustos’ta başladığı gözönüne alınırsa, tezkere manipülasyonu hiç de erken başlamış görünmemektedir.

Yine de manipülasyon ve onun dayanağı olan dezenformasyon ne kadar “kitaba uygun” olarak yapılmaya çalışılsa da, “yerli malı” olduğu için herşeyin odağına Recep Tayyip Erdoğan ve onun kükremeleri yerleştirilmiştir. Her zaman olduğu gibi, bir taşla birden çok kuş vurma arzuları dışa vurulmuştur. Ama bu yolla da, 2 Ekim 2014 tezkeresinin arka planı gizlenmeye, yani *yabancı güçlerin* Türkiye’de konuşlandırılmalarının üstü örtülmeye çalışılmıştır.

Ama “hikayesi” bir ve aynıdır. Ne de olsa toplum aynıdır ve aynı “hikayeler”le manipüle edilebilir olduğunu her seçimde çokça göstermiştir.

2 Ekim 2014

“Bu kıtasal taktik ve strateji yerine sınırlı kalıplar uygulanıyor: Dar kapsamlı seçim çekişmeleri; şurada burada seçimi kazananların başarıları; iki milletvekili, bir senatör, dört belediye başkanı, halkın üzerine ateş açılarak dağıtılan büyük çapta bir gösteri; bir öncekine göre bir iki oy farkıyla kaybedilen yeni bir seçim; kazanılan bir grev, kaybedilen on grev; bir adım ileri, on adım geri; belli bir kesimde zafer, bir diğerinde on kez bozgun... Sonra birdenbire oyunun kuralları değişir, herşeye yeniden başlamak gerekir.

Bu tutum neden ileri geliyor? Halk enerjisini neden hep böyle boşuna harcıyor? Bunun tek nedeni var: Bazı Amerika ülkelerinde ilerici güçler taktik hedefler ile stratejik hedefleri korkunç bir şekilde birbirine karıştırıyorlar, küçük taktik sorunlarda büyük stratejik hedefler görmek istemişlerdir. Bu önemsiz saldırı mevzilerini ve elde edilen küçük kazançları, sınıf düşmanının temel hedefleri olarak göstermeyi bilen gericiliğin akıllıca davrandığını kabul etmeliyiz.

Böylesine büyük hatalar işlenen ülkelerde, halk hiçbir değeri olmayan eylemler için son derece büyük fedakarlıklar pahasına her yıl alaylarını seferber eder. Bunlar düşman topçusunun ateşine maruz kalan geçici mevzilerdir.

Bu mevzilerin adı, parlamentodur, kanuniliktir, yasal ekonomik grevdir, ücret artışıdır, burjuva anayasasıdır, bir halk kahramanının serbest bırakılmasıdır... Ve işin en kötü tarafı şudur ki, bu mevzileri elde etmek için bile, burjuva devletinin oyun kurallarını kabul etmek ve bu tehlikeli siyasal oyuna katılmak iznini alabilmek için de uslu ve akıllı başında insanlar olduğumuzu, hiçbir tehlike arz etmediğimizi; örneğin kışlalara ve trenlere saldırmak, köprüleri uçurmak, katilleri ve işkence uzmanlarını cezalandırmak, dağlara çıkıp ayaklanmak ya da yumruklarımızı sert ve kararlı bir biçimde kaldırarak, Amerika'ya son kurtuluş mücadelesinin kesin müjdesini vermek gibi tehlikeli işlerle bir alış-verişimizin olmadığını ispat etmek lazımdır.”

Che Guevara

Latin-Amerika Devriminin Taktik ve Stratejisi

SERDAR SOYERGİN

1960/ADANA
26 EKİM 1980/ADANA

1960 yılında Adana'da doğdu. Faşist milis saldırıların yoğunlaştığı bir dönemde, lisede devrimci mücadeleye katıldı. Liseden sonra Adana Eğitim Enstitüsü'ne girdi ve burada THKP-C/HDÖ'nin örgütsel faaliyetleriyle tanıştı. 1979 yılında THKP-C/HDÖ üyesi olarak okul ve mahalle ilişkilerinde çalıştı ve 1979 ortalarında Adana Çukobirlik Yağ Fabrikası'na işçi olarak girerek, sendikal çalışmaların örgütlenmesinde yer aldı. Bu çalışmalarındaki etkinliği, san sendikacılar tarafından etkisizleştirilmek amacıyla polise ihbar edildi ve bir süre polis tarafından gözaltına alındı. 1980 başından itibaren polis tarafından aranması üzerine, illegal örgütsel faaliyette bulunmakla görevlendirildi.

14 Eylül 1980 günü Süleyman AYDEMİR yoldaşla birlikte gerçekleştirdikleri cezalandırma eylemi sonrasında oligarşinin resmi zor güçleriyle silahlı çatışmaya girdiler ve çatışmada bir tank yüzbaşısını öldürdüler. Serdar yoldaş, çatışma sırasında aldığı iki kurşun yarası sonucu oligarşinin eline tutsak düştü.

Olayda bir yüzbaşının öldürülmesi nedeniyle 12 Eylül faşist askeri yönetimi çılgına döndü, halka ve devrimcilere duydukları bütün kinlerini Serdar yoldaşın yargılanmasında gösterdi.

40 gün süren tüm yargı-yargıtay ve onay işlemleri, hiç bir hukuk kuralına uyulmaksızın gerçekleştirildi ve idam cezası 25-26 Ekim 1980 gecesi infaz edildi.

Serdar yoldaşın son isteği, zafer günü yoldaşlarıyla birlikte içmeyi düşündüğü kahveyi, cellatların gözlerinin içine bakarak içmek olmuştur.

LEVENT ERTÜMER
1959/BERGAMA
14 EYLÜL 1977/BERGAMA

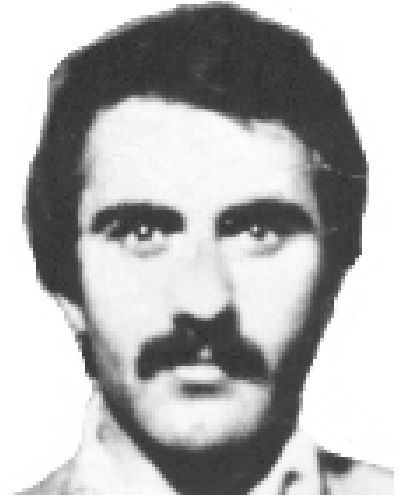
FARUK AÇIL
1959/BERGAMA
14 EYLÜL 1977/BERGAMA

LEVENT ERTÜMER ve FARUK AÇIL yoldaşlar, 1977 yılında THKP-C/HDÖ üyesi olarak örgütsel faaliyette bulundular. 14 Eylül 1977 günü faşist milislere yönelik silahlı eylem hazırlığı sırasında yanlarında bulunan bombaların patlamasıyla yaşamlarını yitirdiler.

ZİYA ERDÖNMEZ
1954 SİVAS/KANGAL
17 EKİM 1980 İSTANBUL/KADIKÖY

1954 Sivas/Kangal doğumlu Ziya yoldaş, 1973 yılında İstanbul İktisat Fakültesi'ne girişiyle devrimci mücadeleye aktif olarak katılmıştır. 1973-76 arasında öğrenci hareketi içinde çalışmış ve 1974 yılında AÖS'ne yönelik faşist saldırılarda yaralanmıştır. 1975-76 döneminde İYÖKD Yönetim Kurulu üyesi olarak çalışmış ve 1977'de THKP-C/HDÖ'nin Öncü Savaşı'na başlamasıyla birlikte profesyonel kadro olarak devrimci savaşa katılmıştır. 1979 sonlarında THKP-C/HDÖ İstanbul İl Komitesi üyeliğine getirilmiş ve 1980'de Genel Komite üyesi olmuştur. 17 Ekim 1980 günü Kadıköy Nüfus Dairesi'nin basılması eylemi sırasında oligarşinin resmi zor güçleriyle girdiği çatışmada katledilmiştir.

Legalist “Sol” Birleşiyormuş!

Önce belli çevrelerin “haberdar” olduğu “forumlar” yapılmaya başlandı. Sadece “ilgili”lerin bildiği ve izlediği “forumlar”ın ardından Vişnelik Toplantıları geldi. İlk toplantı 30 Ağustos günü yapıldı. “Sosyalist partilerden, sendikalardan, meslek ve kitle örgütlerinden temsilcilerin, aydın, akademisyen ve gazetecilerin” katıldığı toplantı sonrasında 54 “kişi” imzalı yapılan duyuruda “solda birlikte mücadele” konusunun ele alındığı açıklandı.

Toplantıya doğrudan katıldığı ilan edilen ve imzaları yer alan 54 “kişi” arasında SİP-TKP’sinin KP’sinden Aydemir Güler, yine SİP-TKP’sinin HTKP’sinden Metin Çulhaoğlu ve Erkan Baş, ÖDP’den Oğuzhan Müftüoğlu ve Alper Taş, Halkevleri’nden Oya Ersoy, EHP’den Sibel Uzun, ve EMEP’ten Aydın Çubukçu’nun yanında eski *Yurt* gazetesinin kurucusu Merdan Yanardağ, CHP milletvekilleri İlhan Cihaner ve Hüseyin Aygün yer almaktadır.

Böylece yaklaşık on aydır ÖDP, *Birgün*’ün yazarlarının katılımıyla “forumlar” düzeyinde sürdürülen “solda birlik” tartışmaları ilk kez belli bir resmiyete kavuşmuş oldu.

30 Ağustos Vişnelik Toplantısı sonrasında yapılan duyurudan anlaşıldığı kadıyla, “Türkiye’de İslami karakterli faşizan bir rejim kurulmaktadır” saptaması yapılmış ve “dostça, yoldaşça” durum değerlendirmesi ve olanaklar ele alınmış, “akıllarını, güçlerini ve enerjilerini” bir araya getirmek için “toplantıların sürdürülmesi konusunda eğilim birliği” sağlanmış.

Türkiye solunda yer alan hemen herkes 30 Ağustos Vişnelik Toplantısı duyurusuyla

birlikte yeni bir “sol ittifak” ya da “güç birliği” girişiminde bulunulduğunu öğrendi. Ne yazık ki, toplantı sonrasındaki duyuru oldukça sınırlı tutulduğundan, kimin neyi söylediği, neyi savunduğu ve bu toplantıya neden katıldığı konusunda net bir bilgi kamuoyuna yansımamıştır.

Vişnelik Toplantısı, gerek “forumları” izleyenler için, gerekse “sol medya”yı, ama özellikle “sosyal medyayı” izleyenler için hiç de sürpriz olmamıştır. Toplantının “solda birlik” toplantısı olduğundan hiç kimsenin şüphesi yoktur. Ancak geçmiş “deneyimler”i hesaba katan bu yeni girişimciler (“olayı”n bir “sol blok”, “sol birlik”, “sol ittifak” vb. türünden “algı”lanılmaması için olsa gerek) toplantının “*Birleşik Muhalefet Hareketi*” oluşturmak amacıyla gerçekleştirildiğini kişisel düzeylerde açıklamışlardır.

Bu “*Birleşik Muhalefet Hareketi*”, kimine göre Yunanistan’daki *Syriza*’ya, kimilerine göre İtalya’daki *Ulivo*’ya (Zeytin Dalı) benzetilebilirdi. Ama kesinkes “sol örgüt ve partilerin ittifakı” olarak tanımlanamazdı. Çünkü böyle bir ittifak girişimine kalkışmanın, “yıllardır kaç kere denenmiş bu yoldan bir kere daha geçmenin pratik bir karşılığı olmayacaktı” (Aydın Çubukçu). Bunun yerine, Oğuzhan Müftüoğlu’nun Kasım 2013’de söylediğine (“büyük-küçük, örgütlü, örgütsüz bütün devrimci muhalefet unsurlarıyla birleşik bir devrimci sorumluluk hareketi”) uygun olarak “solda ortak mücadele”nin amaçlandığı söylenmektedir. Buna uygun en “ideal” isim ise, “*Birleşik Muhalefet Hareketi*” olmaktadır.

Bu “hareket”in sol parti ve örgütlerin “it-

tifakı” ya da “çatı partisi” olmayacağı hemen her düzeyde ve her kişi tarafından ilan edilmiştir. Üstelik bu “hareket”in, solun tarihinde bolca yapılmış ve konuşulmuş “eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik” türünden bir “güç birliği” de olmayacağı söylenmektedir.

“O” olmayacak, “bu”na benzemeyecek, “şu” denilmeyecek derken, Vişnelik Toplantısı’nın amacının, BDP’nin katılımıyla tümüyle BDP’lileştirilen HDP’nin ilk oluşumu olan HDK (Halkların Demokratik Kongresi) da olmayacağı söylenmektedir.

Bu “olmayacak”lar listesi bir yana bırakıldığında, elde kalan tek şey “ortak mücadele” olarak tanımlanmaya çalışılan, bir çeşit Gezi Direnişi’nde olduğu gibi, “sosyal medya”da örgütlenen ve sokakta bir araya gelen “protesto eylemleri organizatörlüğü”dür. Halkevleri katılımcısının sözüyle, “sokakta birlik” türünden bir “şey”dir.

Ama burada da “küçük” bir sorun vardır! Hangi alanlarda, hangi olaylarda ya da hangi konularda ve nasıl “sokakta birlik” sağlanacaktır?

ÖDP Başkanı Alper Taş’a göre, bunlara karar verecek olan “tüm direnme odaklarını ve bireyleri kolektif-demokratik bir Meclis yapısı” olacaktır. Doğal olarak böyle bir karar mercii’nin bir de “hukuku” olacaktır. Bu da BDP’lileşmemiş haliyle HDK’dan başka bir şey değildir. Diğer bir ifadeyle, Alper Taş’ın ifadesinde üstü örtük olarak söylenen, BDP’lileşen HDP’yle boşluğa düşen HDK’nın yerine yeni bir HDK kurulmak istendiğidir.

Bu durumu EMEP’li Aydın Çubukçu şöyle ifade etmiştir:

“... önemli ölçüde yerel örgütleri az-çok oluşturulmuş, halen çalışan komisyonlara sahip bir yapı (HDK) içinde birleşerek, somut ve pratik sorunlar üzerinden yapılacak bir tartışmanın sol içinde de sağlam birliklerin doğmasına hizmet edeceğini düşünmek daha gerçekçidir. Denenmekte ve geliştirilmeye çalışılan bir HDK örneği var ve bu geliştirilebilir. Ancak buna ‘alternatif’, ya da bunun öngördüğü bileşimden daha dar bir muhalif cephenin işlevli olacağını ummuyorum.”

Bu durumun Halkevçileri de “rahatsız” ettiği görülmektedir. Halkevçiler adına katı-

lan Oya Ersoy, “solu bir araya getirecek model aramak yerine”, “Ülkenin dört bir yanında okullarının İmam hatipleştirilmesine karşı direnenler, güvenceli çalışma hakkı için direnen işçiler, taş ocaklarından, madenlere, atık tesislerinden HES’lere ÇED toplantılarını yaptırmayan, kentlerine, korularına, bostanlarına, okullarına sahip çıkarlar, halkın hakları için mücadele edenler”in bir araya getirilmesinden yana olduklarını söylemiştir.

Aydın Çubukçu’nun söyledikleri, BDP tarafından BDP’lileştirilen HDP’nin “aslına rücu” ederek, kendilerinin de (EMEP) içinde yer aldıkları HDK’nın yenilenmesinden ibarettir. Halkevci Oya Ersoy’un söylediği ise, kendilerinin “teorik çıkış noktası” olarak ele aldıkları Brezilya’da ortaya çıkan “Yoksullar Hareketi”dir. (Küçük bir not düşelim: Brezilya solundaki değişik oluşumlar ÖDP ve ÖDP eksenli aydınlar arasında her zaman revaçta olmuştur. Lula’nın İP’i (İşçi Partisi) bir zamanlar ÖDP tarafından “ideal örgütlenme” modeli olarak görülüyordu.)

SİP-TKP’nin karpuz gibi ikiye bölünmesiyle ortaya çıkan iki yapının (Güler-Okuyan ikilisinin KP’si ile Çulhaoğlu ve “gençleştirilmiş parti”nin eski genel başkanı Erkan Baş’ların HTKP’si) “Birleşik Muhalefet Hareketi”ne bakışı ise, kendi ayrışmalarını yansıtan bazı farklılıklar taşısa da bir ve benzeştir.

Aydemir Güler’e göre, bu “hareket”, kendilerinin eski “Yurtsever Cephe”sinden daha çok en son oluşturdukları (içinde Merdan Yanardağ’ın “resmen” içinde yer aldığı) “Sol Cephe”den esinlenmelidir. SİP-TKP’sinin “gençleştirilmesi” projesiyle genel başkanlığa getirilen ve bugün HTKP’de yer alan Erkan Baş’a göre ise, “hareket”, bir çeşit “ortak mücadele cephesi” olmalıdır.

Sonuçta SİP-TKP’sinin her iki kesiminin “ideali”, “sol ortak mücadele cephesi” olarak ortaya çıkmaktadır.

30 Ağustos Vişnelik Toplantısı sonrasında ortaya atılan bu görüşler arasındaki farklılıklar 21 Eylül günü gerçekleştirilen “II. Vişnelik Toplantısı”nda kopuşları da beraberinde getirdi.

“Birleşik Muhalefet Hareketi” girişiminden önce ve en hızlı ayrılan EMEP oldu. Ardından Halkevçiler toplantılardan çekildiler. Böylece SİP-TKP’sinin iki kesimi, SİP-TKP’sinin “rakibi” TKP-1920’ciler, eskimiş DY’nin (1980 öncesinin *Devrimci Yol*’u) iki

“kliği” (ÖDP ve EHP/Emekçi Hareket partisi) yanında, Avrupalı anarşist Gün Zileli, troçkistlerin “dedesi” Masis Kürkçügil, ÖDP’nin sendikalarındaki yöneticileri, CHP’li üç milletvekili ve “bağzı” aydınlar “II. Vişnelik Toplantısı”na “iştirak” ederek ortak bir “deklarasyon” yayınlamışlardır.

İlk yarısı ÖDP söyleminden, ikinci yarısı SİP-TKP’sinin söyleminden derlenmiş “Direnmeye ve Birlikte Mücadele Etmeye Çağırıyoruz. Gericiliği ve Faşizmi Yeneceğiz” başlıklı “deklarasyon”da, “Ülkemiz AKP iktidarı eliyle hızla İslami-faşist bir diktatörlüğe doğru sürükleniyor” “teşhisi” yapıldıktan sonra şunlar söyleniyor:

– Faşist baskı ve dinci zorbalığa karşı toplumcu bir demokrasi için;

– Gericiliğe karşı laiklik ve özgür bir yaşam için;

– Geleceksizlik ve güvencesiz çalışmaya karşı emeği hakları ve insanca bir yaşam için;

– Doğanın ve kentlerimizin yağmalanmasına karşı ortak yaşam alanlarımıza, sahip çıkmak için;

– Özelleştirme ve talana karşı halkçı-kamucu bir ekonomiyi örgütlemek için;

– Emperyalist saldırganlık, tahakküm ve işbirlikçiliğe karşı bağımsızlık için,

– Kürt sorununda kardeşlik ve birlikte yaşama iradesini güçlendirerek demokratik, adil, onurlu ve eşit yurttaşlığa dayanan bir çözüm için;

birlikte mücadele etmek amacıyla ortak bir irade oluşturduğumuzu ilan ediyoruz.

Bunun için; bütün eşitlikçi, özgürlükçü, ilerici halk güçlerini birlikte *direnmeye* ve emekten yana *yeni bir toplumsal düzeni bugünden başlatarak* kurmaya çağırıyoruz.” (abç)

Böylece (en azından şimdilik) “*Birleşik Muhalefet Hareketi*” “ortak mücadele”nin siyasal hedeflerini, yani siyasal programını da ortaya koymuş olmaktadır.

Her ne kadar “deklarasyon”, başlangıçta, “direnmek”ten, “birlikte mücadele” etmekten, “gericiliği ve faşizmi yenmek”ten söz ediyorsa da, sonuçta “direnmek”nin ötesine geçerek “yeni bir toplumsal düzen kurulması”ndan söz etmektedir.

Bu sonuç ifadesinden anlıyoruz ki, “bir-

likte mücadele” sadece “islami-faşist” gidişe karşı bir direniş olmayıp, aynı zamanda “*devrimi*” de (“yeni toplumsal düzen kurma”) hedeflemektedir. Üstelik bu “devrim”, hayatın olağan akışına uygun olarak, “*bugünden başlayarak*” yapılmaktadır.

“Deklarasyon”la birlikte, “yakın” bir zamanda “birlikte mücadelenin ilkeleri, işleyişi ve ortak mücadele hareketinin isminin” de açıklanacağı bildirildi.

Görüldüğü gibi, şimdilik ismiyle “*Birleşik Muhalefet Hareketi*”, “emperyalist saldırganlık, tahakküm ve işbirlikçiliğe karşı” olarak *anti-emperyalist* ve “islami-faşizme gidişe karşı” olarak *anti-faşist, laik, ekolojist* niteliktedir. Elbette, “Kürt sorunu”na yapılan göndermeyi gözönüne alırsak, buradan da “*anti-şovenist*” bir nitelik eklenebilir.

Bütün bunların altına imza atacak pek çok kişi bulunacaktır. Hatta bu “hareket”ten devrim bile bekleyenler çıkacaktır. Ama bu “hareket”ten devrim bekleyenler, bu “devrim”in “bugünden başlayarak” yapılmasının, kendi ifadeleriyle, “yeni bir toplumsal düzeni *bugünden başlayarak kurma*”nın nasıl olacağını da belki fazlaca önemsemeyeceklerdir. Bu da, legalizmin biçimlendirdiği “solculuk”la, “devrimcilik”le, yani “hayatın olağan akışı”yla uyumludur.

Tüm bu sözlerden ve söylemlerden ortaya çıkan tablo karşısında, “*Birleşik Muhalefet Hareketi*”nin bir çeşit “Gezi Hareketi” olarak kendisini konumlandığı, “Gezi Direnişi”ni esas aldığı ve “Gezi Parkı” içindeki “kolektif, komünal toplumsal yaşam kurulması”nı programlaştırdığı söylenebilir.

Bunlar da, “deklarasyon”a imza atan “siyasi parti, hareket, grup ve bireyler”in konumuna uygun düşmektedir.

SİP-TKP’sinin yanılmasında “başat sorun” öne çıkarılan “Gezi Direnişi”, her iki kesimi de memnun edecek biçimde “deklarasyon”da yer almıştır. “Gezi Direnişi” türü mücadele ve eylemlilikten yana görünen HT-KP kendi görüşlerine uygun ifadelerin “deklarasyon”da yer almasından hiç şüphesiz memnun olmuştur. Güler-Okuyan ikilisinin KP’si de, “deklarasyon”da yer alan bu göndermelerle “Gezi karşıtı” olmadıklarını gösterdikleri için mutlu olmuşlardır.

ÖDP, daha tam ifadeyle eskimiş DY’nin “iri” kesimi, hem “Gezi yandaşı” olmaktan, hem de “küçük” EHP’yle “ortak payda” bulmaktan hiç şüphesiz mutludur. Ama ÖDP’-

nin mutluluğu bununla da sınırlı değildir.

Bilindiği gibi, PKK'nin (yeni söylemleriyle KCK'nin) üst düzey yöneticilerinden Duran Kalkan, 5 Mayıs 2014'te *Yeni Özgür Politika* gazetesinde yayınlanan makalesinde, ÖDP için şunları söylemiştir:

“ÖDP.. Kendi başına gibi görünüyor, ama aslında objektif olarak CHP kuyrukçuluğu yapıyor. Radikal demokratik güçlerin birliğini ve alternatif iktidar gücü haline gelmesini engelliyor. Sosyalist ve demokratik hareketi CHP'lilik içinde eritiyor. Şimdi yeni bir radikal demokratik alternatif olarak Halkların Demokratik Partisi (HDP) geliştirilmeye çalışılırken de en ciddi engel olarak ÖDP ortada duruyor. Ne kendini feshediyor, ne de gelip HDP birliğine katılıyor. Kendisi de farklı bir demokratik alternatif sunmuyor...”

Adına ne denirse densin ama bu durum artık kesinlikle bir son bulmalıdır. HDP önündeki ÖDP engeli kesinlikle aşılmalıdır. Bunun da en doğru yolu, kuşkusuz ÖDP'nin Mahir Çayan çizgisine girerek günümüzde bu çizginin pratikleşmesi olan HDP birliği içinde yer almasıdır. Yok eğer böyle yapmıyorsa, o zaman kim olduğunu ve kimlere hizmet ettiğini ortaya koymalıdır. *Yoksa* radikal demokratik hareket bu görevi yapacak ve ÖDP'yi gerçek ifadesine kavuşturmak *zorunda kalacaktır.*” (abç)

Bu, “medya” yorumlarında söylendiği gibi, PKK'nin en üst düzeyden ÖDP'yi ortadan kaldırılması gereken bir “*tehdit*” olarak gördüğünün ve ÖDP'yi “tehdit” ettiğinin açık ifadesidir.

“Birleşik Muhalefet Hareketi” girişiminin 2013 yılının sonlarında “forumlar”la başladığı ve HDP'nin BDP'leştirilmesinin aynı zaman diliminde ortaya çıktığı gözönüne alındığında, Duran Kalkan'ın “tehdit algı”sı ve buna karşı “tehdidi” daha anlaşılır görünmektedir. Her iki “taraf”ın da, aynı zeminlerde aynı kesimleri kendisine yedeklemek istemesi bu duruma yol açmaktadır. BDP'leştirilen HDP, HDK “bileşenleri”ni, en azından Cemal Bayk'ın sözünü ettiği “Cihangir”deki bazı marjinal yaklaşımlar”ın (LGBT-İ

kastediliyor) dışındaki “bileşenleri” kendi denetiminde tutmak istemektedir. ÖDP ise, “yeni” bir HDK türü oluşumla bunları kendi saflarına çekmeye çalışmaktadır. Kıyamet de (“tehdit”) buradan kopmaktadır.

Bu “bileşenler”, hiç şüphesiz, nitelik olarak da, nicelik olarak da PKK tarafından önemsenecek bir “güç” değillerdir. Ama bu “bileşenler”in sendikalardaki, özellikle DİSK merkezi yönetiminde ve KESK'te “konum”lanışı önemlidir. DİSK ve KESK seçimlerinde küçük bir azınlık olsalar da, “ittifak” kurdukları kesimin “yasal” yollarla yönetimi ele geçirmesine katkıda bulunacak özelliğe sahiptirler. Bu nedenle, HDK “bileşenleri”, DİSK ve KESK'in denetime alınması açısından neredeyse belirleyici konumundadırlar. Üstelik bu “bileşenler”in içinde yer alan “bağzi” bireylerin “medya” alanında oldukça önemli ilişkileri ve etkileri bulunmaktadır. Bu da “propaganda savaşı” açısından önemli bir unsurdur. (Hiç şüphesiz benzer durum SİP-TKP'sinin iki kesimi için de geçerlidir, ancak onlar sendikalarda ÖDP kadar etkin değillerdir.)

İşte bu ortamında ÖDP, “Birleşik Muhalefet Hareketi” yoluyla HDP'nin altındaki halı (HDK “bileşenleri”) çekmektedir. Bugün için “hareket”in dışında duran EMEP'in BDP'leştirilmiş HDP'den ayrılması, ama HDK “bileşeni” olarak kalmayı sürdürmesi, bu “çatışkı”nın bir başka unsuru durumdadır. Aynı biçimde “hareket” dışında duran Halkevçiler de, en azından Ankara temelli siyasal ilişkiler açısından “aktif” bir unsur durumundadır. Görülen odur ki, gelecek günler ÖDP'nin HDK'sı ile HDP'nin HDK'sı arasında legal “sol”da “hegemonya savaşı”na sahne olacaktır.

Bütün bunlardan çıkan sonuç, “Birleşik Muhalefet Hareketi”nin gelir-geçer söylemlerle, yuvarlak sözlerle, herşeyi aynı torbaya koyarak legalistlerin ve legalistlerin dışında bir şey olmadığını düşünenlerin bir “sol ittifakı” olma yönünde ilerlediğidir. Bu “sol legalist ittifak”ın eski “güç birliği” oluşumlarından tek farkı, legal solda egemen olan tüm söylemleri ve zihniyetleri programlaştırmaya çalışmasıdır.

Bundan ötesi bol bayraklı protesto eylemleri olacaktır.

“Hayır”lısıyla!

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org
erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM I**
MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
İLKER AKMAN: **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**
*** **OLİGARŞİ NEDİR?**
*** **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**
*** **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
*** **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **GRAMSCİ ÜZERİNE**
*** **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
*** **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
*** **“BDS”:** BİR PRAGMATİK SAPMA
*** **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
*** **ZAFER BİZİM OLACAKTIR!** [Ankara Davası Savunması]
*** **DEVİRİM PROGRAMLARI**
*** **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
*** **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
*** **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

- DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM** [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM III [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]
LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR

